

Ett stycke tid *A Piece of Time* Avesta Art 2015

Innehåll *Content*

Konsten markör för ny epok / Art a marker for a new era	3
Ett stycke tid / A Piece of Time.	4
Start för Avesta Art	6
Start for Avesta Art	7
Anna Anders	12
Micael Dahlen	14
IC-98	
Visa Suonpää & Patrik Söderlund	16
Meta Isæus-Berlin	20
i skogen ibland	
Jens Peterson-Berger & Olov Ylinenpää	22
Håkan Lidbo	26
Hanne Mago Wiklund	28
Victor Marx	30
Claire Morgan	32
Sonja Nilsson	34
Lovisa Ringborg	36
Bea Szenfeld.	38
Jan Stenmark	40
Hanna Vihriälä	42
Kristoffer Zetterstrand	44
Järnfjädrars Rike	46
Verket / The Works.	48
Björn Lövins Galleri	50
Konst i själva verket / Art in the Works	52
Avesta Art-konstnärer / Artists in Avesta Art	58
Verkförteckning / List of art	60
Fakta / Facts.	62
Karta / Map.	63

Detalj av Hanna Vihriäläs *More Boys Are Born After The War*
Detail by Hanna Vihriäläs More Boys Are Born After The War

Konsten markör för ny epok

Avesta gamla industriområde med mäktigt bestånd av slaggstensbyggnader kommer i kommunens ägo vid mitten av 1980-talet. Pannor läggs i djupa veck för en ny framtid för området som får namn med klangbotten i 1600-tal: Koppardalen.

Avesta Art ser dagens ljus 1995, då kreativa tjänstemän och modiga politiker ger samtidskonsten chans att öppna upp och gestalta industriarvet. Ett av verken i den allra första utställningen är Tomas Nordbergs *Ett stycke tid* som köps in och sedan dess hör hemma här.

Konsten tjänar som viktig markör för starten av nya grepp och det nya stycke tid som ligger framför industriminnet i Avesta. Avesta gamla järnverk får namnet Verket, kort och gott, och blir ett prisbelönt inlevelsemuseum med levandegjord industrihistoria och en internationellt uppmärksammas arena för samtidskonst. En epok banar väg för en annan.

Tid är ofta tätt förknippat med rum. I Verket/Avesta Art kan vi alla, under ett och samma tak, ta del av historien och möta vår tids stora frågor. Både kontrasterna och de gemensamma nämnarna mellan olika tidsskeden blir påtagliga.

Bruka nu gärna ett bra stycke tid i Avesta Art 2015.

Varmt välkomna!

Kenneth Linder
Avesta kommun, enhetschef

Caroline Gustafsson
Avesta kommun, konstvetare/curator

Art a marker for a new era

The old industrial estate in Avesta with its impressive collection of slag brick buildings was taken over by Avesta Council in the middle of the eighties. Great consideration was given to the future of this area the name of which resonated with history going back to the 17th century – Koppardalen, Copper Dale.

Avesta Art first saw the light of day in 1985 when imaginative council employees and courageous politicians gave contemporary art the chance to open up and shape this industrial heritage. One of the works in the first exhibition was Tomas Nordberg's *Ett stycke tid*, *A Piece of Time*, which was acquired and has since then been at home here.

Art functions as a powerful marker for the start of a new approach and the new of time that lies ahead of the industrial past in Avesta. The old Avesta ironworks has been given the name The Works and has become a prize winning interactive museum that has brought to life industrial history and an internationally acknowledged arena for contemporary art. One era paved the way for another.

Time is often associated with space. At The Works/Avesta Art everybody can learn about history and confront today's major issues under one and the same roof. Both the contrasts and common features between different eras are revealed.

Spend a good piece of time at Avesta Art 2015.

We wish you a warm welcome!

Kenneth Linder
Municipality of Avesta, Director

Caroline Gustafsson
Municipality of Avesta, Art expert/curator

Ett stycke tid *A Piece of Time*

Avesta Art firar 20-årsjubileum och bär titeln *Ett stycke tid*. Tiden – med all sin komplexitet – har avgörande roll i vår existens. Titeln refererar även till ett verk i den allra första Avesta Art 1995; Tomas Nordbergs *Ett stycke tid* som glöder som hyttans hetta och efter inköp ännu har sin plats i det gamla järnverket.

Dåtid, nutid och framtid är tätt sammanflätade i tidens väv. Sedan antiken har mytologiska ödeskaraktärer och orakel skapat mystik kring tidens sammansvetsning, och med spådom har många försökt att förutse framtiden. Tankemönster från förr kan vara nycklar för att förstå kedjor av sammanhang – och deras konsekvenser. Nuet är ofta det svåraste att förhålla sig till, ty perspektiven saknas. Konstnärens roll kan vara att ligga steget före, att skarpögt berätta för oss vad vi sysslar med och belysa vad det kan leda till. Visioner, utopier, dystopier är sådana uttryck.

I Avesta Art 2015 möter vi konstverk med olika relationer till tiden. Det tidlösa, där tid och rum upphävs. Framåtblickandet. Återblickandet – flödet, lagren. Estetiska bild- och formspråk länkar till historiens mästare, andra uttryck är starkt kopplade till samtid och framtid.

Tid är ofta förknippat med rum. Tid kan även länkas till det icke-rumsliga: Till parallella världar, till drömmarnas och det undermedvetnas rike. Till icke fysiska platser där tiden inte fungerar som den kontrollerande konstruktion som vi har gjort den till, här i vår tillvaro. Tiden i sina olika tempus symboliserar transformation, ombildning, det potentiella, det möjliga och omöjliga, det hopplösa och hoppfulla.

Konsten, vetenskapen, filosofin – alla har de genom årtusenden fascinerats av och uppehållit sig vid tiden. Tiden representerar förändring. Det vittnar många memento mori-skildringar om, att minnas döden och förgängligheten. Det uttrycks i den kända liknelsen som, långt före Sokrates, tillskrivs filosofen Herakleitos: Man kan inte två gånger stiga ned i samma flod.

Mitt i tillvarons ogripbara flöde av händelser och information inbjuder Avesta Art 2015 till reflektion över tiden och tidens flykt. Här uppmärksammas, synliggörs och gestaltas olika fragment av tid, föreningar av tid och ... stycken av tid.

Avesta Art celebrates its 20th anniversary and has the title *A Piece of Time*. Time with all its complexities plays a decisive role in our existence. The title also refers to a work of art in the very first Avesta Art back in 1995, Tomas Nordberg's *A Piece of Time*, that glows like the heat of the furnaces and, having been purchased, now has a place in the old ironworks.

The past, the present and the future are tightly woven in the web of time. Mythological characters of fate and oracles have since classical times spun mystique around closely-knit time and with prophecies tried to see into the future. The thought patterns of the past may be the key in trying to understand the chain of connections – and their consequences. Our relationship to the present is often the most difficult as there is no perspective. The artist's role may be to be a step ahead and with a keen eye tell us what we are doing and shed light on what it can lead to. Visions, utopias, dystopias are expressions of such.

At Avesta 2015 we meet works of art with various relationships to time. The timeless, where time and space are abolished. Looking forward. Retrospection – the

flow, the stores. Aesthetic imagery and idioms form links to history's masters, other expressions are strongly connected with the present and the future.

Time is often associated with space. Time can also be connected to the non-spatial: To parallel worlds, to the worlds of dreams and subconscious. To the non-physical places where time doesn't work as the controlling construction that we have made it into here in our existence. Time in its various tenses symbolises transformation, conversion, the potential, the possible, the impossible, the hopeless and the hopeful.

Art, science, philosophy, all have been fascinated by and concentrated on time throughout the ages. Time represents change. The many depictions of memento mori stand witness to this, remembering death and corruptibility. It was expressed in the well-known metaphor, long before Socrates, attributed to the philosopher Heraclitus: No man ever steps into the same river twice.

In the middle of life's elusive flow of events and information Avesta Art 2015 extends and invitation to reflect over time and time's flight. Here various fragments of time, compounds of time are observed, made visible and given substance not to forget ... pieces of time.

Start för Avesta Art

” Art är inte endast ett elegant ord för konst, lånat från engelskan, art är också ett hederligt gammalt svenskt ord för sätt, företeelse och egenskap. När vi ställer till med stor konstutställning i Avesta, gör vi det på vårt eget vis i den gamla vackra järnbrukshyttan.
Ur Folkarebyden, årsskrift 1995, artikeln Avesta Art.

” Vi vill göra något helt unikt. Fjärran från traditionella konstsalonger, i Avesta gamla hytta, vill vi bjuda till möte med något av det mest spännande i vår samtida konst. Vi vill överraska människorna i Dalarna och Bergslagen som annars alltid har långt till större konstutställningar. Vi vill skapa en konsthall av riksintresse – och vi menar att tröskeln till hyttan är lägre än tröskeln till museers och traditionella konsthallars utställningssalar. Den gamla hyttan är skön som en katedral, med dovt blågröna slagstensväggar. För mer än hundra år sedan hade den avgörande betydelse för Sveriges språng till modern järn- och stålindustrination. Men de tekniska framstegen sprang förbi hyttan och 1938 övergavs den. Nu ägs hyttan av Avesta kommun. Den står på Dalälvens brink, i Avesta gamla by – i ett kulturresevat av riksintresse – i väntan på en ny epok.

Meta Isæus-Berlin, *Should I go or should I stay*, Avesta Art 1997.

Meta Isæus-Berlin, Should I go or should I stay, Avesta Art 1997.

På torsdag kommer 15 konstnärer till Avesta hytta för att på ort och ställe studera förutsättningarna för Avesta Art. De flesta kommer med tåg från eller via Stockholm. Andra konstnärer samråder nu om medverkan i Avesta Art, men kan inte möta upp just den 26 januari. Gensvaret från inbjudna konstnärer är stort.

Ur pressinbjudan till riksmidia, sänd 18 januari 1995

På sensommaren 1994 hade kommunens dåvarande kulturchef Lars Åke Everbrand låtit sin vision av bildkonst i hyttan landa i konkret initiativ. I dialog med Per-Olof Nilsson, som drev galleri i Avesta, och Karin Perers, en kulturskribent nyligen hemflyttad från storstaden, formades planerna på det som mycket snart fick namnet Avesta Art. Tidigt togs de första kontakterna med tänkbara anslagsgivare. Bildningsstyrelsen i Avesta kommun gav – genom sin dåvarande ordförande Lennart Palm, tillika kommunfullmäktiges ordförande – sin välsignelse.

Siktet ställdes högt: Konstnärer erkända på nationellt plan, ett bildkonstens landslag i en konsthall av sällan skadat slag. Rådgivarna i konstnärssurvalet var flera. Från Konsthallen Rooseum i Malmö faxade Lars Nittve och Maria Lind en lista med 33 namn. Paula Hoffman från Konstfrämjandets Riksförbund och Bengt Berglund, själv skulptör och verksam för konst i offentliga miljöer, var två andra. I anteckningarna från 1994 finns noteringar om att nå fram till skolor, arbetsplatser, föreningar,

Nicolas Cesbron, *En postindustriell djungel*, Avesta Art 2008-2011.

Nicolas Cesbron, A Post Industrial Jungle, Avesta Art 2008-2011.

Konstverket *Ett stycke tid* av Tomas Nordberg i Avesta Art 1995. *A Piece of Time* by Tomas Nordberg at Avesta Art 1995.

Start for Avesta Art

” The word Art when used in Sweden is not just an elegant word borrowed from English, art is also a good old Swedish word for means, fact and property. When we go to the trouble with a large art exhibition in Avesta, we do it our way in the beautiful old ironworks.”

Ur Folkarebygden, årsskrift 1995, artikeln Avesta Art.

” “We want to do something unique”
We would like to invite you to meet some of the most exciting contemporary

art in Avesta's old smelting house far from traditional art galleries. We want to surprise the people of this region who otherwise have to travel a long way to find a major art gallery. We have created an art gallery of not just national but international note and crossing the threshold is much easier than for traditional exhibitions.

The old smelting house is as beautiful as a cathedral with dull blue-green slag brick walls. A century ago it was of decisive significance in Sweden's leap into the industrial age as a producer of iron and steel. But technological developments overtook the ironworks and in 1938 it closed. Now it is owned by the Municipality of Avesta. It

Livets flod av (The River of Life by) Henry Grahn Hermunen, Avesta Art 2011-12.

stands on the edge of the river, Dalälven, in Avesta Old Town, a cultural reservation of national interest, in expectation of a new era.

” On Thursday 15 artists will be coming to the smelting house to study the background to Avesta Art. The majority come either from or via Stockholm. We are talking to other artists about their participation in Avesta Art but they are unable to come on 26 January. The response from the artists involved is great.
Clip from the invitation to the national media released on 18 January 1995

At the end of the summer in 1994 the council's cultural manager Lars Åke Everbrand allowed his vision of pictorial art in the ironworks to take form. Together with Per-

turistorganisationer och reseföretag, att utbilda guider, göra konstkatolog, arrangera kulturprogram, utveckla museishop och förstås det mycket praktiska att arrangera transporter, hänga, ljussätta och försäkra konsten – och mycket annat. Logo formgavs av Thomas Lundvall, då turistchef i kommunen. Utöver Avesta kommun blev Länsstyrelsen Dalarna och Statens kulturråd värdefulla bidragsgivare.

Antalet konstnärer i den allra första Avesta Art blev slutligen 26, ett imponerande antal. ”Mycket entusiastisk, mycket beröm över idén och initiativet.” har kulturchefen noterat vid telefonsamtal med Jörgen Fogelquist som blev en av pionjärerna. Den yngsta medverkande konstnären var Åsa Andersson, 28 år, den äldsta Edna Martin, 87 år. Tom Sandqvist, som samma år blev professor i konstteori vid Konsthögskolan i Stockholm, anförtroddes uppdraget att svara för konsthängningen. Med respekt för hyttans skönhet valde han att ”gömma” konsten. Först och främst skulle industriminnet tala. Avestasonen Lars Anderssons målning, som också blev årets affisch, placerades ändå som första anblick och signal till besökarna: En skogshuggare som svingar yxan. Jordklotet. Kosmos. Och en spegel av tidsskiftena.

Olof Nilsson, who ran the gallery in Avesta, and Karin Perers, a feature writer recently returned from the big city, plans were laid for what very soon became known as Avesta Art. First contacts were soon made with conceivable financial contributors. The council's educational committee gave its blessing through its then chairman Lennart Palm who was also chairman of the municipal council. The aim was high; nationally acknowledged artists, a national team of pictorial art, in a type of venue that had never been seen before. There were a number of advisors who chose the artists. Lars Nittve and Maria Lind from the Rooseum Art Gallery in Malmö faxed a list of 33 names. Paula Hoffman from the Society for the Promotion of Art and Bengt Berglund, himself a sculptor and promoter of art in the public room were two others. There are notes from 1994 about reaching out to schools, workplaces, associations, tourist

Robot 09 av (by) Pontus Ersbacken, Avesta Art 2011-2012.

Blomsterorkester av (by) Jan Cardell, Avesta Art 2010.

På tisdagskvällar bjöds till *Sommarkväll i hyttan* – programaftnar då musik och poesi gav ytterligare dimensioner till bildkonsten, arrangerade av kulturförvaltningen i samverkan med kulturföreningar och studieförbund. *Måla med toner* var skapardag under Barnens vecka, och sommaren slöts med *Mörkögda augustinatt*, kulturnatt säsongens sista lördag.

Avesta Art 1995 kan också sammanfattas i siffror: 26 konstnärer, 64 konstverk. 93 dagar. 307 guidade visningar. 13 680 besök. Kulturskiftet hade tagit vid i Avesta gamla järnverk.

Sammandrag ur Folkarebygden, årsskrift 1995, artikeln Avesta Art, samt ur anteckningar från projektgruppens möten 1994.

Målning av (painting by) Anders Stimmer, Avesta Art 2011.

organisations and travel agencies, training guides, producing art catalogues, arranging cultural programmes, developing a gallery shop and, of course, practical things like arranging transport, hanging pictures, installing lighting, insuring the works of art and much more. The logotype was designed by Thomas Lundvall, then council tourist manager. Apart from the local council, Dalarna's County Administrative Board and the National Council for Cultural Affairs were valued sponsors.

The final number of artists participating in the very first Avesta Art was an impressive 26. "Very enthusiastic, a lot of praise for the idea and initiative," noted the cultural manager from a telephone conversation with Jörgen Fogelquist who was one of the pioneers. The youngest artist taking part was Åsa Andersson, 28, the oldest Edna Martin, 87. Tom Sandqvist, who that year became professor of art theory at the Royal University College of Fine Arts in Stockholm, was entrusted with the task of hanging the works of art. Out of respect for the beauty of the ironworks he chose to "hide" the art. In the first place the industrial past should be allowed to speak. Local artist Lars

Andersson's painting, which was also used on the year's poster, was placed as the first sight and signal to the visitors – a lumberjack swinging his axe. A globe. The cosmos. And a mirror of time changes.

On Tuesday evening there was an invitation to a *Summer Evening at the Ironworks*, a programme of music and poetry that gave further dimensions to the pictorial art arranged by the cultural committee in cooperation with cultural and adult educational associations. *Painting by tones* was the creative day during Children's Week and the summer ended with *Dark-eyed August Night*, an evening of culture on the season's last Saturday.

Avesta Art 1995 can be summarised in figures: 26 artists, 64 works of art, 93 days, 307 guided tours, 13,680 visitors. A cultural shift had taken place in Avesta's old ironworks.

Summary from Folkarebygden, annual report 1995, the article Avesta Art and notes from the project group's meetings in 1994.

Anna Anders

När nyårsklockorna ringde för år 2000 var fler än tusen avestabor samlade vid det gamla järnverket. Millennieskiftet firades stort med körsång, tal, fladdrande marschaller och magnifikt fyrverkeri. En ensam medarbetare för Avesta Art stod inne i hyttan – med ett stoppur i hand, för att hålla reda på tiden... Men ingen kan hålla fast tiden. I efterhand är det lätt att le åt den övertolkning som nästan hela mänskligheten gjorde av farorna vid ett årtusendesifte. I efterhand är det svårt att minnas när sprången skedde – inom teknik, lyrik, medicin eller bildkonst. För Avesta Art står det ändå klart: Anna Anders medverkan i utställningen år 2000 var i både format och tilltal totalt omtumlande.

Ljudet av skval och skratt hördes hela sommaren från Anna Anders verk. I full skala, helt överraskande, ställdes besökarna inför människor i duschen. Nästan nakna människor som obekymrat tvgade sina kroppar. Duschstrilarnas brus, ekot i badanläggningen, en och annan sång. Allt så autentiskt att både barn och vuxna häpet fnissade, generat tittade och mer än gärna dröjde kvar för att se... När besökarna lämnade galleriet fanns där eftertänksamhet i blicken. Vilka var det som vi iakttog? Hur är deras liv? Vem är jag som tittar – och med vilken rätt? Känner jag igen mig? Hur skulle jag reagera om någon betraktade mig i duschen?

Anna Anders söker gärna ords olika innebörd. Samma ord kan ha flera helt skilda betydelser. Två ord kan låta helt lika, men ha olika stavning och mening.

I det engelska ordet för dusch – shower – finns ett tydligt "show" med anknytning till att visa, avslöja, tillrättavisa, framträda, utställning, skådespel, ja till och med chans. Ljudmässigt är engelskans *shower* nära tyskans *Schauer*

som vänder på perspektivet – istället för show blir associationen nu åskådare, iakttagare. Så blir den vardagliga duschen en katalysator för tankar om bekvämlighet, behag, obehag, skräck – liksom om självkänsla och identitet.

Shower var ett av de första videoverken som visades i Avesta Art. Det var också en av de första stora installationerna som byggdes på plats i hyttan. Genom Avesta Art 2000 inbjöds Anna Anders att visa *Shower* i Stockholms kulturhus och den utställningen hölls 2001. När *Shower* nu åter visas i Avesta Art är det ett bidrag till utställningens tjugårsjubileum.

I Avesta Winter Art i februari 2015 visades några andra av Anna Anders filmiska verk ute i staden. Via stora fönster i hotellet i Avesta Galleria kunde kvällsvandrarna bland annat följa med ut i havet på en dykares vågstycke till färd.

Anna Anders har arbetat med video som vitalt konstnärligt uttryckssätt i snart trettio år. Hon började med kortfilmer och fortsatte sedan med video som en del av installationer och platsspecifika konstverk. Till synes vardagliga handlingar och miljöer är nästan påtagligt närvarande i hennes konst. Där finns undermeningar och ofta underfundiga överlappningar mellan det realistiskt byggda och videoprojektionen.

Betraktaren ställs så uppenbart ansikte mot ansikte med verket att hon eller han blir en del av det.

Anna Anders är född 1959 i München, utbildad vid Konstakademien där. Sedan 2005 är hon professor vid Universität der Künste, konsthögskolan, i Berlin, där hon nu också är bosatt. Hon har ställt ut runt om i Europa, Asien och USA.

When the midnight chimes rang out to welcome the New Year 2000 over a thousand residents of Avesta gathered at the old ironworks. The new millennium was greeted by a choir, speeches, flickering torches and a magnificent firework display. A sole member of the staff of Avesta Art stood in the foundry with a stop watch in hand to keep a check on the time..... But nobody can get a grasp on time. Afterwards it's easy to smile at the wild speculation around the world that accompanied the arrival of the new millennium. Now it's difficult to remember when the leap took place in technology, poetry, medicine or

the visual arts. For Avesta Art however it's not a problem. Anna Anders' participation in the 2000 exhibition was totally stunning in both its form and appeal.

The sounds of astonishment and laughter could be heard throughout the summer from Anna Anders' work. Without warning visitors were confronted by life-size people in the shower. Almost naked people who unconcerned washed their bodies accompanied by the sound of the running water, the echo of the bathroom, a song or two. All so authentic that both children and adults giggled in amazement and couldn't help but stand and

watch... When they finally moved on there was a look of thoughtfulness in their eyes. What right have I to stand and look? Can I see myself in this? How would I feel if somebody stood and looked at me in the shower?

Anna Anders likes to delve into the significance of words. Two words can sound the same but have different spellings and meanings. The same word can be pronounced in two ways to mean two different things.

The word "shower" is most commonly pronounced to describe a way of washing yourself. It can however also be pronounced as a derivative of the verb "to show"

– a shower - meaning somebody who reveals, illustrates, demonstrates, explains or even proves. Furthermore it sounds like the German *Schauer* but this then turns the perspective around and instead of somebody who “shows” the association now is with the onlooker, observer. So the simple daily shower becomes a catalyst leading thoughts to convenience, pleasure, discomfort, fear – as it does to self-respect and identity.

Shower was one of the first video works to be shown at Avesta Art. It was also one of the first major installations to be built on site. Following Avesta Art 2000, Anna Anders

was invited to show *Shower* in Stockholms Kulturhus exhibition in 2001. Now *Shower* is once again featured at Avesta Art as part of the exhibition's 20th anniversary.

As part of Avesta Winter Art in February 2015, several other cinematic works by Anna Anders were shown. Through the large windows of the hotel in Avesta Galleria, people out for an evening walk could follow out to sea on a diver's hazardous trip.

Anna Anders has worked with videos as a vital form of artistic expression for nearly thirty years. She began with short films and then moved to videos in conjunction

with installations and works of art constructed onsite. Apparently daily events and environments are fairly evident in her work. There are hidden meanings and often subtle overlaps between realistic constructions and video projections.

Onlookers are so clearly brought face to face with the work that they become a part of it.

Anna Anders was born in 1959 in Munich and studied at the College of Art there. Since 2005 she has been professor at The University of the Arts in Berlin where she also lives. Her works have been exhibited throughout Europe, various parts of Asia and in the USA.

Micael Dahlen

Avesta järnverk banade väg för en ny tid. Den storskaliga industrialismen bröt fram med nya mekaniska metoder, ny infrastruktur i form av järnvägar och telefoni och friare internationell handel. Det nya storjärnverket var det första av sitt slag vida omkring.

– Vart tar världen vägen, frågar Micael Dahlen, både skämskt och med seriositet, när han vid masugnarna från 1874 installerar konst, buren av vår samtids moderna digitala teknik. Hans verk lockar besökarna med i tankar och dialog om tiden och om varandet – om förgänglighet och bestående identitet, om hur vi tar tillvara närvaron i nuet och, inte minst, om den goda energi som flödar när vi positivt bekräftar varandra.

– Om kvinnan Mona Lisa hade levt nu, hade hon kunnat ta en selfie med sin telefon och sända den till hela världen. Hon hade själv blivit både konstnären och konstverket. Idag är vi människor sammankopplade på helt nya sätt och vi är bara i början av att se möjligheterna i den kommunikationen.

Med Leonardo da Vincis *Mona Lisa* som förlaga inbjuder Micael Dahlen oss alla att vara med och skapa världens största moderna Mona Lisa. Ett självporträtt med den kamera som nästan alla har i telefonen och så #IamMonaLisa – och på ett ögonblick är du själv med i konstverket i Avesta Arts masugnshall.

– Här finns plats för alla, och var och en har något unikt att bidra med.

Bilden av Mona Lisa kan delas upp i en miljon foton. Interaktiviteten ger i sig en spännande belysning av den eviga frågan om när konst uppstår – i skapandet, i betraktarens öga eller i samspelet däremellan. Projektet kan också, på sitt sätt, illustrera ett av Micael Dahlens ledmotiv; att allt hänger samman, att kaos bara finns för den som inte orkar bryta ned helheten till dess minsta beståndsdelar.

Micael Dahlen prövar gärna nya uttryckssätt. I Avesta Art 2015 gör han sitt första arbete med bildkonst. Han är professor i ekonomi vid Handelshögskolan i Stockholm, flitigt anlitad föreläsare också utanför universitetsvärlden, författare till de uppmärksammade böckerna *Nextopia: livet, lyckan och pengarna i förväntningssamhället*, porträttboken *Monster* om mördare och romanen *Livet på Mars*.

Erbjudandet att medverka i Avesta Art kom lika överraskande som lägligt under ett sabbatsår från vetenskapen.

– Varje människa alstrar energi och energiflödet påverkas av både det positiva och det negativa vi möter. Hur många glödlampor kan en människa tända? Hur många hus – eller städer – kan en sommar med Avesta Art lysa upp?

Installationen *Power Plant 101* högst upp på masugnens kapsel är ett försök att få svar. Både positiva och negativa kommentarer tränger sig på. Också det goda som vi upplever ger oss energi, alstrar energi som kan levereras. Elakheter stjäla vår energi och dränerar självförtroendet. Hur kan vi, i verkligheten, stävja vardagsondskan som inte minst barn och unga möter varje dag? Hur kan vi stärka det goda och positivt påverka livstillfredsställelsen?

I samma magiska miljö finns också en skulptur som på tre sätt är gjord av Micael Dahlen. Den är skapad på hans initiativ. Den är formad som hans huvud. Den är gjord av hans egna bortnötta celler, avklippta naglar och tappade hårstrån – och därtill litet sammanbindande vax.

– Efter åtta år är kroppens alla celler utbytta. Är jag en annan människa då, frågar han.

Micael Dahlen är född 1973 i Stockholm och utbildad till ekonomie doktor vid Handelshögskolan i Stockholm.

The Avesta Ironworks paved the way for a new age. Large-scale industrialism burst on the scene with new mechanical techniques, new infrastructure in the form of railways and freer international trade. The new large ironworks was the first of its kind for far and wide.

‘What is the world coming to?’ asks Micael Dahlen mischievously but with a serious undertone as he installs his works that uses today’s digital technology beside the blast furnace from 1874. His works make visitors think and talk about time and existence, about the transient and permanent identity, about how we make use of our presence

in the present and, not least, about the good energy that flows when we positively acknowledge one another.

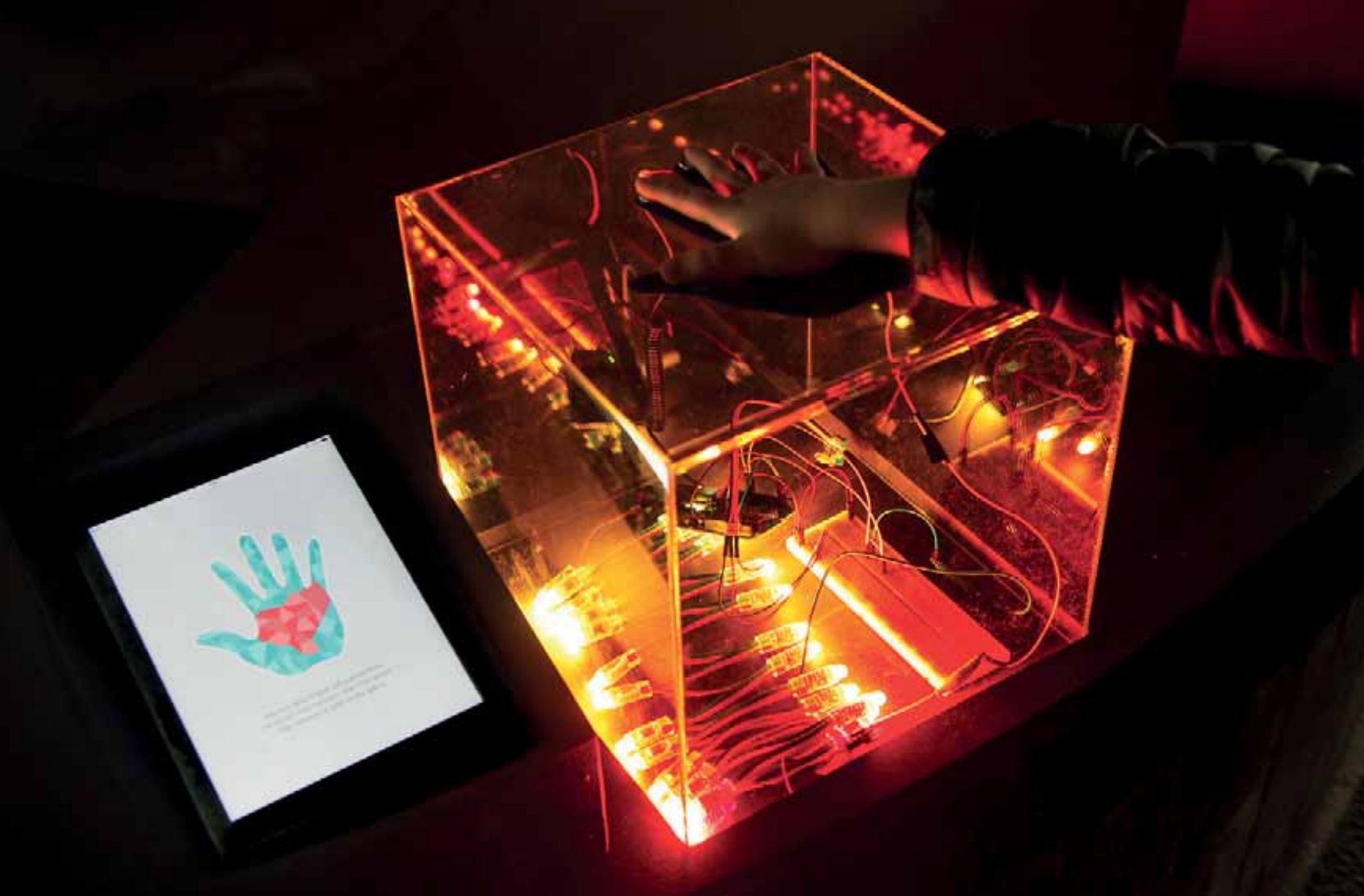
‘If Mona Lisa lived today she could take a selfie with her phone and send it to the whole world. She’d have been both artist and work of art. Today people are interconnected in a completely different way and we are only just beginning to understand the opportunities this communication offers.’

With Leonardo da Vinci’s *Mona Lisa* as his model Micael Dahlen invites us all to join in and create the largest modern *Mona Lisa*. A self-portrait that virtually everybody has in their phone and then #IamMonaLisa and you are in-

stantly part of the work of art in Avesta Art’s blast furnace hall.

‘There’s room for everyone, and everyone has something unique to contribute.’

The picture of *Mona Lisa* can be split up into a million photos. Interactivity excitingly illuminates the eternal question of how art arises – in creation, in the observer’s eye or in the interplay between. The project in a way illustrates Micael Dahlen’s recurrent theme; that everything is interconnected, that there is only chaos for those who haven’t got the energy to break down the wholeness into its smallest components.

Micael Dahlen is always looking for new ways of expression. At Avesta Art 2015 he is experimenting with his first attempt at visual art. He is a professor of economics at the Stockholm School of Economics, a very popular public speaker even outside the academic world, author of books that have attracted a great deal of attention such as *Nextopia: life, happiness and money in the expectation society*, *Monster* about serial killers and the novel *Life on Mars*.

The offer to participate in Avesta Art came as surprisingly as it was opportune in a sabbatical year from economics.

'Everybody gives off energy and its flow is affected

by both the positive and the negative that confronts us. How many bulbs can a human being light? How many houses, or towns, can be illuminated by a summer with Avesta Art?'

His installation *Power Plant 1.01* at the top of the blast furnace is an attempt to answer these questions. Both positive and negative comments can be heard. The good we experience also gives us energy, generates energy that can be delivered. Malice robs us of energy and drains our self confidence. How can we in reality stop everyday wickedness to which not least children and young people

are exposed? How can we fortify the good and positively affect contentment with life?

There is also a sculpture in this magic environment that has been made by Micael Dahlen in three ways. It was created on his initiative. It is shaped like his head. It is made from the cells rubbed off his body, his nail clippings and hairs he has lost all of which has been bound together by a little wax.

'After eight years all the cells of the body have been replaced. Does that then make me somebody else?' he asks.

Micael Dahlen was born in 1973 in Stockholm and took his Ph.D. at Stockholm School of Economics.

IC-98

Visa Suonpää & Patrik Söderlund

I hyttans svartaste sal väntar ett framtidsland – ett *Abendland* (*Aftonland*). Landskapen är suggestiva – suger besökaren in till det storslagna och sköna hos resliga träd och kärmarkers jäsande brygd. Här finns en strävan – böljande rörelser som om naturen i kamp med sina egna ödelagda livsförutsättningar söker upprätta sig själv. Här finns ett ångande kvalm som stiger ur våtmarker och strömmande vatten – som signaler från underjordens förborgade hemligheter av förödelse.

Här finns, framför allt, träd – träd som för sin kamp mot parasiter och förruttnelse, träd som i sin dysterhet förmedlar tillförsikt, träd som tycks okuvliga. Storm sliter dem i crescendo. När vinden bedarrar och fjärilar flyger fram, förlöses en strimma av hopp. Kanske finns ändå utsikter för liv på jorden? Eller, är det löftesrika bara en önskedröm? Fjärilen kan ju också bekräfta att övergången redan är fullbordad.

IC-98 med konstnärerna Visa Suonpää och Patrik Söderlund är duon bakom *Abendland*. Originalbilderna till de filmiska verken är blyertsteckningar, som adderas till varandra och i Avesta Arts generösa sal skalas upp till gigantiska format. *The Place That Was Promised* (*Det förlovade landet*) och *The Edge That Was Set* (*nnn*) är starka, fantasieggande titlar på de två filmerna, som visas i dialog med varandra och besökaren.

– *Abendland* är ett aftonland efter mänsklighetens undergång. Kvar i landskapet dröjer gifter, radioaktivitet och andra föroreningar som vittnar om människors verksamhet och ovarsamhet med naturen: Kärnvapen, kärnkraft, växthuseffekt, urbanisering, jorderosion, förgiftning och mycket annat. Nu är naturen restaurerad, men på konstgjord väg. Planeten Jorden har redan lagt Antropocen till handlingarna – Antropocen, den av forskare skisserade geologiska epok då människans aktiviteter skadar klimat och ekosystem så hårt att naturen bryter samman.

– Vi vill visa ett landskap utan människor, ett konstruerat, makabert landskap byggt på det som återstår av mänsklig civilisation: gifter.

När naturen skadas är inte frågan om någon måste betala – frågorna är vilka som ska betala, när och hur. *Abendland* påminner om att farliga avfall, som har begravts och fallit i glömska, ändå för alltid riskerar att förtära det som skapar förutsättningar för liv på jorden.

IC-98 har fungerat som konstnärsgrupp sedan år 1998. Naturen och kulturen, det materiella och myterna, det individuella och det kollektiva är kontraster som ofta återkommer i verken. Själva arbetet rör sig i gränslanden mellan forskning, text, teckningar och animationer. Gärna samarbetar de med andra konstnärliga utövare som poeter, kompositörer och arkitekter.

In the smelting house's darkest hall awaits a country of the future – an *Abendland* (*Evening Land*). The landscape is suggestive, drawing the onlooker into the magnificence of the lofty tree and the marsh's bubbling brew. Here is an amion – billowing movements as if nature in a struggle with its own desolate premises for life attempts to restore itself. Here is a steaming atmosphere rising up from the wetlands and the flowing water – like signals from the underworld's hidden secrets of havoc. Here, above all, there are trees – trees that fight against parasites and decay, trees that in their gloom convey confidence, trees

that seem to be indomitable. Storms in rising crescendos batter them. When the wind subsides and the butterflies appear, there is a ray of hope. Can there be a chance for life on Earth? Or is this promising future just a pipe dream? The butterfly can also of course confirm that the transition is already complete.

IC-98 with artists Visa Suonpää and Patrik Söderlund are the duo behind *Abendland*. The original pictures to this cinematic work are pencil sketches that are added to one another and in Avesta Art's expansive halls scaled up to a gigantic format. *The Place That Was Promised* and *The*

Edge That Was Set are the powerful titles of the two films that fire the imagination and that are shown in a dialogue with each other and the visitor.

'Abendland is an evening land after the fall of man. All that is left in the landscape is poisons, radioactivity and other pollutants that stand witness to mankind's activities and irresponsible use of nature; Nuclear weapons, nuclear power, the greenhouse effect, urbanisation, soil erosion, poisoning and much more. Nature has now been restored but in an artificial way. Planet Earth has already passed into anthropocene, the term proposed

for an epoch that begins when human activities have so damaged the Earth's ecosystems that nature breaks down.

'We want to show a landscape without mankind, an artificial, macabre landscape based on what is left of human civilisation: poisons.'

When nature has been damaged the question is not that there is a debt to pay but who has to pay, when and how. Abendland is a reminder that the toxic waste that has been buried and forgotten will always pose a risk for eating that which creates the conditions for life on Earth.

As a group of artists, IC-98 has been in existence since 1998. Nature and culture, the material and the mythical, the individual and the collective are contrasts that often reappear in their work which is a cross between research, writing, drawing and animation. They are always keen to work with other artists such as poets, composers and architects.

At the Venice Biennial 2015 IC-98 is representing Finland. There they are taking over the Alvar Aalto pavilion and are exhibiting their work *Hours*, years, aeons where *Abendland* plays a central role: Within

hours, myriad flows have passed. Within years, natural resources have been exhausted and houses transformed into abodes for diverse other life forms. Within aeons, buried repositories have been depleted, while forests have reclaimed the earth. So it may be. Yet, within aeons, the ground may have shifted and the planetary order has been redrawn. As the entanglement of different time scales and causal relations in the work of IC-98 suggests, teleology fails us here and future horizons falter. Trees may well inherit the land, but what kind of a land we must ask.

Vid Venedigbiennalen 2015 är IC-98 företrädare för Finland. De tar Alvar Aalto-paviljongen i besittning och visar verket *Hours, years, aeons* (*Timmar, år, evigheter*) där *Abendland* spelar en central roll: Inom några timmar har myriader av mikroorganismer flödat förbi. Inom några år har naturens resurser blivit uttömda och hus förvandlats till boningar för andra varelser. Inom evigheten har den begravda radioaktiviteten läckt ut – samtidigt som skogarna har återvunnit jorden. Så må det vara. Ändå, inom evigheten kan marken ha förbytts och planeternas ordning ritats om. I verk av IC-98 blottas korsdraget mellan olika tidsskalor och orsakssamband.

Filosofin att det finns ett syfte med allt, slår fel. Framtida horisonter vacklar. Träd må ärva marken – men vad det kommer att vara för mark, måste vi fråga oss.

Patrik Söderlund är född 1974 i Åbo, Finland. Visa Suonpää är född 1968 i Tammerfors, Finland. De möttes i kulturhistoriska studier vid universitetet i Åbo och har arbetat tillsammans sedan 1998. IC-98 hette ursprungligen Iconoclast (bildstorm) och var då tre konstnärer i samverkan. IC-98 är prisbelönt i en rad finska och internationella sammanhang och har ställt ut världen över, bland annat i övriga Europa, Argentina och USA.

Patrik Söderlund was born in 1974 in Turku, Finland. Visa Suonpää was born in 1968 in Tampere, Finland. They met when studying cultural history at Åbo University and have worked together since 1998. Originally they were known as Iconoclast (picture storm) and were then three artists who worked together. IC-98 has won prizes at a number of Finnish and international events, and has exhibited its work in the rest of Europe, Argentina and the USA.

Meta Isæus-Berlin

I mörkret vid masugn och kärva, tjärade träluckor studsar ljuset oväntat mot blank svärta. Den glänsande svarta kapseln pockar på uppmärksamhet. Utan att kunna värja oss, ställs vi inför något djupt personligt – en sekretär i ett hem, där vi oförskyllt stiger in.

– Det privata har blivit så transparent. Förtroliga ord i telefonsamtal mellan två människor sägs högljutt och blir tillgängliga för alla på bussen. Enorma glasade fasader gör hemmen till skyltfönster och till och med badrum får genomsiktliga väggar. Tevekanaler inbjuder oss att tala ut i bottenlösa bekännelseprogram. Vad händer med oss som människor när allt det privata omedelbart blir publikt?

Meta Isæus-Berlins verk väcker frågor om människans integritet och värdighet. *Sediment av minnen/vulkanisk energi, förseglad* med både installation och målning är skapade specifikt för hyttans rum. På vandringen i industrihistoriska spår tränger de sig på – vare sig vi vill se dem eller inte.

– Om människan behåller berättelsen om sig själv i sig själv en tid, finns utrymme att reflektera. Minnen och händelser får mogna. Det blir ett eget val vad som ska berättas – och hur. Allt är inte och kan inte vara intressant för andra. Att lagra sina erfarenheter, värdera och sova är sätt att med självaktning förvalta sitt liv.

Många av Avesta Arts tidiga besökare talar ännu om Meta Isæus-Berlins omskakande verk 1997: *"Should I stay or should I go?"* (*Ska jag stanna eller ska jag gå?*). Halva våningsplanet där Björn Lövins Galleri nu är beläget, var en installation med ett sönderbränt rum med två sängar, stolar och bord. Trots

förödelsen fanns där ömsint omsorg – sängarna var bäddade med bländvita lakan och i akvariet på byrån sam friska fiskar. På samma plats visas nu hennes verk *"Smygkuvning"* – ett bord, dukat för två, där det underförstådda förtrycket för en gångs skull synligt dunkar på.

– Smygkuvning finns i mångas liv. Av rädsla för att en annan människa ska bli arg eller rynka på näsan, avstår vi från att göra eller säga sådant som vi vet stör. Vi tar hänsyn. Vi låter bli att hävda vår rätt. Vi finner oss i en maktordning.

Meta Isæus-Berlins konst handlar om livets vardag, om kampen att vara människa, fullväxt och hel. *Sediment av minnen/vulkanisk energi, förseglad* är ett verk med många lager, också bokstavligt. Sekretären är asfalterad och därmed förseglad som om den trotsigt vill bevara den personliga integriteten. Målningen repeterar, påminner. För första gången någonsin tillför konstnären också en textil. Med tydliga tecken blir den en berättarröst som kommenterar, ja, nästan basunerar att vi människor – om vi vill – har tillgång till både lås och nyckel.

Sediment av minnen/vulkanisk energi, förseglad tydliggör, på ett mer allmängiltigt plan, tillvarons kontraster. Det svarta mot det vita. Den intima scenen mot den storskaliga, historiska inramningen.

Meta Isæus-Berlin är född 1963 i Stockholm, bosatt och verksam där. Hon är utbildad vid Konsthögskolan i Stockholm. 1997 deltog hon i både Avesta Art och Venedigbiennalen. Hon är representerad i många museisamlingar och har ställt ut runt om i Europa, i USA och i Hong Kong.

In the gloom by the blast furnace and harsh, tarred wooden hatches, the light unexpectedly ricochets off the smooth blackness. The shiny black capsule catches the eye. Not being able to resist, we are confronted with something deeply personal – a writing desk in a home where we enter through no fault of our own.

'Privacy has become so transparent. Intimate words in a phone conversation between two people are spoken out loud and can be heard by everybody on the bus. Enormous glazed façades make homes into shop windows and even the bathroom has see-through walls.

TV channels invite us to speak out in banal confessional programmes. What happens to us as human beings when our personal lives immediately become public?'

Meta Isæus-Berlin's works raise questions about integrity and self-respect. *Memory sediment/volcanic energy, sealed* with both an installation and painting has been specially commissioned for the smelting house. As we wander through the remains of this industrial history they make themselves felt – whether we want to see them or not.

'If people can keep their stories to themselves for a

while then there is time to reflect. Events and memories can mature. A choice can be made about what is revealed – and how. Not everything is, or can be, interesting for others. Retaining one's experiences, evaluating and going through them, are ways managing one's life with self-respect.

Many earlier visitors to Avesta Art still speak of Meta Isæus-Berlin's disturbing work in 1997, *Should I stay or should I go?*. Half of the floor of what is now Björn Lövins Galleri was an installation of a burnt out room with two beds, chairs and tables. Despite the devastation great care

Courtesy Galleri Andersson/Sandström

had been taken – the beds were made with dazzlingly white sheets and fish were swimming in the aquarium on the chest of drawers. In the same place this year is her work *Surreptitious suppression* – a table laid for two where the implied tyranny is for once visibly apparent.

‘There is surreptitious suppression in many people’s lives. From fear of antagonising someone or their turning up their nose, we refrain from doing or saying what we think will upset. We show consideration. We avoid asserting our right. We take our place in the pecking order.’

Meta Isæus-Berlin’s art is about everyday life, of the struggle to be a human being, fully grown and complete. *Memory sediment/volcanic energy, sealed* is a multifaceted work, even literally. The writing desk is asphalted and thereby sealed as if defiantly wanting to retain its personal integrity. The painting repeats, reminds. For the first time ever the artist also uses cloth. Clearly heard, there is voice that commentates, almost booms out that we humans – if we want – have access to both the lock and the key.

Memory sediment/volcanic energy, sealed clarifies on a more prevailing plane life’s contrasts. It is black on white.

The intimate scene against the magnificent, historic background.

Meta Isæus-Berlin was born in 1963 in Stockholm where she lives and works. She studied at the College of Fine Arts in Stockholm. In 1997 she participated in both Avesta Art and the Venice Biennial. Her works can be found in many art galleries and have been exhibited throughout Europe, in the USA and in Hong Kong.

i skogen ibland

Jens Peterson-Berger & Olov Ylinenpää

Melodiska toner smyger genom det gamla järnverkets många olika rum – letar sig runt i storslagna salar, skrymslen och vrår. En första tanke går till Karlfeldts Nobelprisbelönta poesi: "... dovt som en vakande humla bak åsarna tonar Avesta fors". Den dova klangen väcker nyfikenhet, lockar till letande. Närmare ljudverket träder melodislingor fram – mångskiftande, vackra, harmoniska. Kanske är det musiken som Karlfeldt mötte i Dalarnas bergslag: "De svarta skogarna mumla som psalmsång ..."

På tröskeln mellan hyttans masugnshall och det stora skeppet där valsverk dunkade, uppenbaras ett bedårande bildkonstverk – en fjärran altartavla i industriarvets egen katedral. De musikaliska tonerna får ackompanjemang av själva instrumentet som bildskönt blommar fram. Melodierna visar sig kunna varieras i tusental – de skapas i samspel mellan orgelverket och besökaren som provar sig fram på en magisk matta av möjligheter. Genom en mikrofon talar besökaren själv med orgeln som svarar i tal och text. Överraskande kommer ord från strupformade orgelpipor.

Konstnärssduon Jens Peterson-Berger och Olov Ylinenpää har skapat *Glänta* unikt för den här platsen i Avesta Art. Den magnifika kyrkorgeln är verkets epicentrum – det som frigör dynamiken i mötet mellan konst och människa. Den omgivande industrihistorien förstärker – genom sin helt autentiska inramning och maskinreliker som dröjer kvar. Den

djupa valsverkshallen blir ett postindustriellt tempel, som med respekt för kulturarvet tillägnas människors drömmar om framtiden. Mittgången är beströdd med vita stenar. Omkring står den härliga skogen grön. Besökaren välkomnas till ett rum för ro, eftertanke och ... uppvaknande.

– Det väcker tankar hos var och en – om den egna platsen i tiden och om mänsklighetens plats på jorden.

– Allt liv – och all framtid – förutsätter att människan klarar att ställa om till ett rättvist och hållbart samhälle med demokratisk kontroll av naturresurser och ekonomi. Det är inga utopiska, ouppnåeliga mål. Det är en nödvändig omställning som måste ta sin början nu.

Genom *Glänta* skapar Jens Peterson-Berger och Olov Ylinenpää en plats för begrundan. I vår allt mer sekulariserade tillvaro saknas naturliga platser för vila och mognande tankar. Många miljöer är kallt kommersiella. Andra rum är av andra skäl tydligt ändamålsbestämda. Konsten kan vara en frizon, där människan själv står i centrum och där tanken lyfts på färd.

Jens Peterson-Berger och Olov Ylinenpää kommer från varsin yrkesvärld till gemensamt konstnärligt skapande.

Jens Peterson-Berger har studerat både konst och komposition men har också en bakgrund som producent och projektledare inom scenkonst vid fria grupper och institutioner som Riksteatern och Riksställningar.

Musical tones seep through the various rooms of the old ironworks, finding their way in the magnificent halls, nooks and crannies. At first one thinks of Karlfeldt's Nobel Prize winning poetry "... muffled as a hovering bumble bee behind the hills rumbles Avesta's rapids." The muted sound arouses curiosity, encourages exploration. Closer to the source, lines of melody emerge, shifting, beautiful, harmonic. Maybe it's the music Karlfeldt heard in the mountains of Dalarna: "The black forests murmur like psalms being sung..."

On the threshold between the foundry's blast

furnace hall and the majestic aisle where the rolling mill throbbed, an enchanting work of pictorial art appears; a remote altarpiece in industrial heritage's own cathedral. The musical tones are accompanied by the instruments that bloom strikingly beautiful. It appears that the melodies can vary in their thousands; they are composed in the interplay between the organ and the visitor who feels his way on a magic carpet of opportunities. The visitor talks to the organ through a microphone which replies verbally and with text. Surprisingly words come from the throat-like organ pipes.

The artist duo Jens Peterson-Berger and Olov Ylinenpää have created *Glänta* unikt (Glade unique) especially for this space at Avesta Art. The magnificent church organ is the epicentre of the work, liberating the dynamic in the meeting between art and man. The surrounding industrial history reinforces the effect through its totally authentic framework and the remaining mechanical relics. The cavernous rolling mill hall becomes a post-industrial temple which, with respect for its cultural heritage, is dedicated to people's dreams of the future. The central aisle is strewn with white stones. All around is the

glorious forest green. The visitor is welcomed into a room for tranquillity, reflection and awakening.

'It makes everybody think about their own place in time and mankind's place on Earth.'

'All life, and the whole future, assumes that mankind manages to create a just and sustainable society with democratic control of natural resources and the economy. This isn't a utopian, unattainable goal. It is an essential adjustment that has to be started now.'

With *Glänta* Jens Peterson-Berger and Olov Ylinenpää create a place for reflection. In our increasingly

secular world there are no natural places for rest and contemplation. Many places are coldly commercialised. Others are for other reasons clearly designed for a specific purpose. Art can be a free zone where individuals are at the centre and where thoughts flow freely.

Jens Peterson-Berger and Olov Ylinenpää each come from their own professional world to create art together.

Jens Peterson-Berger has studied both art and composition but also has a background as a producer and project manager in the theatre with independent groups and institutions like Riksteatern, the National

Touring Theatre, and Riksutställningar, the Swedish Exhiion Agency.

Olov Ylinenpää is a computer engineer who studied at Umeå University. He describes programming as incredibly creative work where visions of sound, pictures, text, dialogue and other things are translated to abstractions and become code that makes things possible. Dance is one of his artistic forms of expression; he has been a break dancer for fifteen years which in its way borders on contemporary art installations.

Jens Peterson-Berger and Olov Ylinenpää originally

Olov Ylinenpää är civilingenjör med inriktning på datavetenskap, utbildad vid Umeå universitet. Programmering beskriver han som ett oerhört kreativt arbete, där visioner om ljud, bilder, texter, dialog eller annat översätts till abstraktioner som blir möjliggörande kod. Dans är ett annat av hans konstnärliga uttryckssätt – i femton år har han dansat breakdans, som ju i sin form gränsar till samtidskonstens installationer.

Jens Peterson-Berger och Olov Ylinenpää möttes ursprungligen genom vänner, kom att dela tankar och inledde för sex år sedan arbete med gemensamma konstprojekt där kompetenser och talanger adderas till varandra i spännande samspel. Som konstnärsduo kallar de sig *i skogen ibland* – namnet är också titel på ett av deras verk, ett videoverk med skogens sus,

fåglars läten och bilder från berg och sjö som för tanken till upprepningen i ekosystemen och erotikens geometri.

Glänta är ett verk med många dimensioner. Fysiskt finns här en fullskalig kyrkorgel, arrangerad som en flygande fågel i Verkets luftrum. Orgelpipor blänker och rörliga instrumentdelar prålar genom fladdrande strutsfjädrar och vidhängda kristaller. Den fysiska upplevelsen av tonerna som ljuder blir påtaglig. Konstnärerna delar fascinationen inför orgeln – klangerna, mekaniken, storslagenheten, historiken.

– Orgel är det mest avancerade instrumentet av alla. Med sina bälgar, fläktar, rör och pipor är den på många sätt lik hyttan. Både orgeln och hyttan får övertaget över människorna som kommer nära. Samtidigt symboliserar de möjligheter.

Glänta är förstås även ett musikaliskt verk med Jens Peterson-Bergers många nyskapade tonsättningar. Genom nygjutna pipor, formade som människors strupar, tar orgeln också till orda – den försöker säga oss något, talar som med nästan mänsklig röst. Ljud är ju mekaniska vågor, fysiska företeelser, som blir uttrydda i det system som styr orgelns mekanik. i skogen ibland har också arrangerat alla tillägg i valsverkssalen. En annan Avesta Art-konstnär, Cecilia Cronelid, föreslog den vita stenläggningen som förstärker rummets sakrala atmosfär.

Jens Peterson-Berger är född 1982 i Umeå. Olov Ylinenpää är född 1983 i Skellefteå.

Innovativ Kultur har lämnat bidrag till projektet och orgeln kommer från Missionskyrkan i Örnsköldsvik.

met through friends, found each other and started working together six years ago on art projects where the synergy effects of their skills and talents led to an exciting interplay. As an artistic duo they call themselves *i skogen ibland*, in the woods occasionally, a name which is also the title of their work, a video with the rustle of the trees, birdsong and pictures from mountains and lakes that are reminiscent of the repetition of the ecosystem and eroticism's geometry.

Glänta is a multifaceted work. Physically there is a full-scale church organ arranged up in the air in The

Works like a bird in flight. Organ pipes shine and moving instrument parts make a big show through fluttering ostrich feathers and hanging crystals. The physical experience of the tones as sounds can be felt. The artists share a fascination for the organ – the resonance, mechanics, magnificence, history.

‘The organ is the most advanced instrument of all. With its bellows, fans, tubes and pipes it is in many ways like the foundry. Both the organ and the foundry get the better of people who come close. At the same time they symbolise opportunities.’

Glänta is also of course a musical work with many of Jens Peterson-Berger's new compositions. Through newly cast pipes, shaped like human throats, the organ also begins to speak; it's trying to tell us something, almost speaking like a human voice. Sound is after all mechanical waves, a physical phenomenon that is employed in the system that controls the organ's mechanism. i skogen ibland has also arranged all the added extras in the rolling mill. Another artist at Avesta Art, Cecilia Cronelid, suggested the white stone paving which reinforces the room's hallowed atmosphere.

Jens Peterson-Berger was born in 1982 in Umeå,
Olov Ylinenpää in 1983 in Skellefteå.

Innovativ Kultur has made a contribution to the
project and the organ comes from Missionskyrkan in
Örnsköldsvik.

Håkan Lidbo

Avestaforsen är sägenomsjungen och tolkad i toner och lyrik. Det berättas att Dalälven på sen medeltid eller rent av 1500-tal sprängde sig fram genom sandbanken och tog sitt nya lopp som startar med den stora och då så vilda forsen. I århundraden var Storforsen människan övermäktig. I gengäld fick människorna ny mark som hade varit älvbotten. Den låglänta landtungan mellan brusande älv och kanaler med reglerbara vattenflöden blev Avestas smala lycka. På 1600-talet anlades här världens största industrianläggning för koppar. På 1870-talet togs språnget inom järn till storskalig industri. Först 1931 var tiden mogen att ta Storforsen i bruk.

I Avesta Art 2015 skapas ett direkt samband mellan kraft och kultur som Carl Jularbo och Erik Axel Karlfeldt inte ens vågade drömma om. Melodiska toner och poetiska grafiska bilder av vågrörelser strömmar fram vid masugnskransen – i variationsrika, ständigt föränderliga verk. Harmoniskt lugn byts till stegrande klanger och takter, allt enligt pulsen hos Dalälvens just nu rinnande vatten. Grafikens flödande mönster leder tanken till DNA-spiralen som bär vår genetiska information. Då och då bildas symbolen för evighet. En magisk känsla fyller rummet – ger förnimmelsen av att allt hänger samman.

Konstverket *Whitewater* som så gränsöverskridande sträcker sig från vetenskap till grafik och musik är skapat av Håkan Lidbo tillsammans med kreativa programmeraren Per-Olov Jernberg. Älvens vattenflöde nedströms kraftverket avläses i sensorer som sänder signaler som styr både kompositionerna och mönstreformen. Bakom miraklet finns avancerad elektronik och skräddarsydd datorprogrammering.

– *Whitewater* är forsens vita skum. Samtidigt förmedlar det en känsla för

rent vatten och ren energi. Människan har alltid varit fascinerad av vattnets rörelse, säger Håkan Lidbo. Vi kan sitta och titta ut över havet eller ner på älven hur länge som helst. Månens dragningskraft och smältvattnet från bergen får vattnet att röra sig men de krafterna är osynliga för oss. När vi ser på vatten, ser vi effekten av gravitationen på vår planet. Jag tror att även musiken har samma ursprung och samma funktion. När vi hör musik eller betraktar naturkrafterna kommer vi i kontakt med oss själva och vårt ursprung.

– Vi arbetar med musik och konst med datorn som verktyg och därför känns det logiskt att göra något med vattenkraft som blir till elektricitet. Samma elektricitet som sedan driver de datorer som vi skapar med, säger Per-Olov Jernberg.

Verket *Big Beat* är placerat där järnverkets valsverk trummade fram plåtar och stänger. Det är ett ljudverk – kanske världens allra största trummaskin – skapat av Håkan Lidbo tillsammans med Magnus Frenning, experimentell musiker och programmerare. Ensam vid *Big Beat* kan besökaren med spänst och humor sätta igång fyra - fem trummor. Bjuds gamla eller nya vänner med i leken, blir det konsert av mäktigt slag. Det gör verket också till en social mötesplats i verkliga livet. Ju mer människan törs utforska sin balans, ju mer samverkan, desto mer svänger det.

Håkan Lidbo är född 1965 i Malmö. Han är musikproducent och arbetar nu experimentellt mellan olika genrer och uttryckssätt. Han har givit ut 300 skivor över hela världen inom allt från pop till klassisk musik, startade Sveriges Radios elektronikprogram Ström och två gånger har hans musik deltagit i Melodifestivalen. I samarbete med rymdbasen Esrange har han sänt specialkomponerad musik ut i rymden som ett visitkort från mänskligheten.

The rapids at Avesta are surrounded by myths and legends that have been told in song and poetry. As the story goes, the river, Dalälven, burst forth through a sandbank onto its new course that starts with the ever so wild rapids in the late middle ages. For centuries the great rapids, Storforsen, could not be mastered by man. In exchange however new land became available that once was the riverbed. The low-lying tongue of land between the foaming river and canals with the regular flooding became Avesta's of luck. In the 17th century the world's largest copper works was sited here. In the 1870s the leap was by iron to become a major

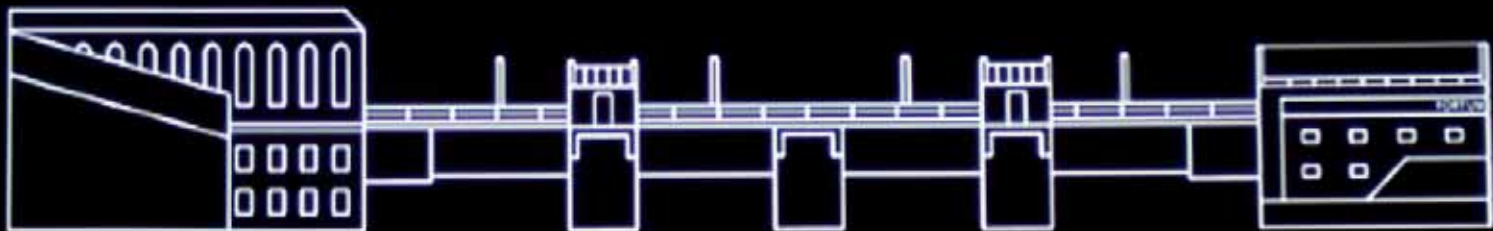
industry. But it wasn't until 1931 that the time had come to tame Storforsen.

A direct connection is made between power and art at Avesta Art 2015 that Carl Jularbo and Erik Axel Karlfeldt could never have dreamed of. Melodic tones and poetic graphic art of wave motion pour out from the blast furnace's charging platform – in richly variable, ever changing works. Harmonic calm changes to increasingly loud and rapid clangs just as the coursing water of Dalälven pulses today. The flowing pattern of the pictures is reminiscent of the DNA helix that carries our genetic information. Now and then the

symbol for eternity is created. A magic feeling fills the room creating a sensation that everything hangs together.

Created by Håkan Lidbo together with creative programmer Per-Olov Jernberg, *Whitewater* is a work of art that crosses boundaries from science to graphic art and music. The flow of water through the power station downriver is read by sensors that send signals to control both the composition and the type of pattern. Behind this miracle is advanced electronics and customised computer programming.

'Whitewater is the white foam on the rapids. At the same

Konstverket Whitewater sponsras av

time it conveys a feeling of pure water and pure energy. Man has always been fascinated by the movement of water,' says Håkan Lidbo. 'We can sit and watch the sea or a river for hours. The pull of the moon and snow melting in the mountains makes water move but its power is hidden from us. When we see water we see the effect of gravity on our planet. I believe that music comes from the same source and has the same function. When we hear music or observe the power of nature we come into contact with ourselves and our origins.'

'We work with music and art using a computer as a

tool and it therefore feels logical to do something with hydroelectric power. We then use the same electricity that runs the computers for creating,' Per-Olov Jernberg explains.

Big Beat is located where the rolling mill used to hammer out sheet metal and rods. It is an acoustic work, probably the world's largest drum machine, created by Håkan Lidbo together with Magnus Frenning, experimental musician and programmer. Alone with *Big Beat* the visitor can with vigour and humour start up four or five drums. Invite old friends or new acquaintances to join in the game and you have a concert of a formidable kind. The more people who

dare to test their balance, the greater the cooperation, the more it swings.

Håkan Lidbo was born in 1965 in Malmö. He is a music producer and now works experimentally with various genre and methods of expression. He has released over 300 records worldwide from pop to classical, started Swedish Radio's electronic music programme *Ström*, *Current*, and his music has featured twice in the qualifying rounds of the Eurovision Song Contest. Together with the *Estrange* space station in northern Sweden he has sent specially composed music out into space as a calling card from humanity.

Hanne Mago Wiklund

Bruna lådor smyger ur rosthusets rödbruna tegelvägg, ordningsamt ställda på lagerhyllor – som komna från miljön, kvarglömda från den tid då järnverket levererade produkter av fysiskt slag. Järnplåtar och stänger hade förstås större format, men järnets väg gick vidare, till verkstadsindustrier, där lådor av wellpapp förmedlade det förädlade.

Hanne Mago Wiklunds verk fångar ett ögonblick ur tiden – en mellanlagring av något på väg. Lådorna skulle i dag, tillsammans med färgglada plastkassar, kunna vänta hos postens serviceställen där försändelserna blir fler och fler, i takt med att handeln via Internet ökar.

– Vi behöver ofta objekt för att minnas våra minnen. Saker och ting kan vara som kablar mellan hjärnan och minnet. Lådan är något som vi alla kan känna igen. Vad den rymmer, får var och en tänka sig.

Men allt är inte vad det synes vara. Det gäller föremål och det gäller människors beteenden.

– Ögat ser och hjärnan drar slutsatser. Handen känner. I det oförutsägbara flyger tanken. Fantasin har alltid varit min bästa vän. Den öppnar portar till andra världar. Den väcker längtan och vidgar perspektiven.

– I vår tid sker allt så snabbt. Nya intryck matar på hela tiden. Det är inte alltid de som skriker högst som har mest att bidra med. Lågmålda uttryck kan berika mycket mer – om vi tar oss tid att ta in dem. Det tar lång tid att göra mina keramiska lådor. Min önskan är att de ska ge aha-upplevelser, få oss att stanna till. Själva lådan är ju just ett skal, där vi själva kan lägga till innehållet.

Hanne Mago Wiklund är en materialbaserad konstnär. Samtidigt betonar hon att materialet inte får ta överhanden, ge en etikett som sorterar in konsten i förutbestämt fack där materialval överskuggar konstnärens vilja. Hon intresserar sig för vad som händer med ett objekt när det tas bort från sitt vardagliga sammanhang och – som i Avesta Art – lyfts fram och synliggörs. Det som är oansenligt förbrukningsmaterial blir, inte minst genom omvandlingen via material, upphöjt.

Hanne Mago Wiklund är född 1981 i Fors i Avesta kommun och nu bosatt och verksam i Stockholm. Hon har en mastersexamen från Konstfack i Stockholm och har dessförinnan studerat vid flera skolor i både Sverige och utomlands. Just nu deltar hon i Ung Svensk Forms världsvida turné.

Brown boxes furtively appear from the rust coloured brick walls of the roasting house, orderly placed on the storage shelves – as if emerging from the surroundings, forgotten from the time when the ironworks delivered products of a physical nature. Of course iron sheets and rods were of a larger format but the iron's travels continued to manufacturing industries where cardboard boxes carried the products.

Hanne Mago Wiklund's works capture a moment in time – an intermediate storage of something en route. Boxes today, together with brightly coloured plastic bags,

could be waiting at the post office's distribution centre where the number of parcels increases as more things are purchased over the internet.

'We often need things to revive our memories. s and pieces form the connection between the brain and the memory. The box is something we all recognise. What it contains is up to the individual to imagine.'

But not everything is what it appears to be. This applies to objects and to people's behaviour.

'The eye sees and the brain draws conclusions. The hand feels. The unpredictable generates thoughts. My

imagination has always been my best friend. It opens doors to other worlds. It awakes yearning and widens my horizons.'

'Things happen so quickly these days. We receive new impressions all the time. It isn't always those who shout the loudest who make the greatest contribution. Softly spoken messages can be more rewarding – if we're prepared to listen. Making my ceramic boxes takes a long time. I hope they create an "aha" reaction, make us stop and think. The box itself is just a shell where we are responsible for its content.'

Hanne Mago Wiklund art is based on materials. At the same time she emphasises that the material shouldn't take the upper hand, create a label that sorts art into predetermined compartments where the choice of material overshadows the will of the artist. She is interested in what happens with an object when it is removed from its daily context and – as at Avesta Art – is lifted up and made visible. What may be insignificant consumables are, not least through transformation via materials, ennobled.

Hanne Mago Wiklund was born in 1981 in Fors,

outside Avesta and now lives and works in Stockholm. She received a master's degree from the College of Arts, Crafts and Design in Stockholm having previously studied at several schools in Sweden and abroad. At present she is part of the worldwide tour of Ung Svensk Form, Young Swedish Design.

Victor Marx

– Långt efter det att det sista trädet har försvunnit från jorden, försöker en konstnär återskapa känslan av träd. Minnet av ett träd blir modell för konstruktionen som byggs av gamla tjärade brädor från ett fiskeskjul. Det blir ett hyllningsträd till träden – och till livskraften i ekosystemen, till naturen själv.

Victor Marx träd sträcker sig högväxt upp i den gamla martinugssalens himmel. På håll står det som en moder till alla tunna trädstammar som en gång, när järnverket var nytt, blev träkol och därmed legeringsmedel så att järnmalm kunde bli tackjärn och sedan smidbart stål. Trädkronan skimrar skurt och ljuset spelar i nejden som en solig vårdag. Nära trädet tränger känslan av obehag sig på. Den grova stammen saknar massiv kärna. Det späda lövverket blixtrar i blågrönt. Skönheten finns där, ändå tar sorgen över allt som riskerar att förlora överhand.

I Victor Marx verk har naturen utplånats. Ekosystemen har brutit samman. Kvar finns lämningar från det som naturen producerade – och så människan. Där är det försent att ställa jorden till rätta. Livets överlevnad kräver klorofyll, det gröna i markens växter.

Victor Marx är både arkitekt och konstnär, och hans skapande sker genom arkitektur. Han kallar inte sina verk skulpturer, utan vill med byggda kroppar snarare skapa processer där många människor blir delaktiga.

– Det är oftast inte det fysiska som är målet med mina verk, utan de tankar och den aktivitet som de ger upphov till. Min konst, när den är

som bäst, leder till förlopp som inte jag som konstnär kan kontrollera. Jag vill ställa människor i intressanta situationer, som väcker eftertanke, ifrågasättande och agerande.

I *Trädet* i Avesta Art är det människans relation till naturen som står i fokus. Tanken leds till hejdlös konsumtion och energianvändning, till naturfrämmande ämnen och till annat som ödelägger därför att det spränger naturens egna lagar och ramar. När naturen skadas, är ju inte frågan om vi människor får betala – frågan är vilka som ska betala, hur och när. Men den byggda trädstammen håller, och utanför järnverkets svarta sal står sommargrönskan, prunkande och löftesrik. Om ett enda skimrande artificiellt löv till varje besökare ger sin blix från hyttans kolmörka himmel, blir vi tusenden som kan rannsaka våra vanor, välja miljöanpassade produkter och styra om samhället till samklang med naturen. Uppvaknande ger hopp.

Andra av Victor Marx verk har handlat om avigsidor i miljonprogrammets bostadsområden, om hemlöshet och om annat som uttrycker snedfördelning och rådande maktordning i samhället. Victor Marx arbetar gärna i lag tillsammans med byggnadsarbetare, aktivister och andra med engagemang för samhällsfrågor.

Victor Marx är utbildad inom arkitektur och konst. Han har tilldelats en rad svenska och internationella stipendier och priser. Victor Marx är född 1983 i Stockholm och utbildad inom arkitektur och konst.

'Long after the last tree has vanished from the face of the Earth, an artist tries to recreate the feeling of a tree. The memory of a tree stands as the model for the construction that is built of old tarred boards from a fisherman's shed. It will be a tree paying homage to trees – and to the life force in the ecosystem, to nature itself.

Victor Marx tree stretches up high into the heaven of the hall of the old Martin open-hearth furnaces. At a distance it stands as the mother of all the thin tree trunks that once, when the ironworks was new, became charcoal and thereby an alloy in converting iron ore into

pig iron and then malleable steel. The crown of the tree shimmers ethereally and the light plays downwards as if on a sunny spring day. Near the tree there is a feeling of unease. The heavy trunk has no massive core. The delicate foliage flashes bluish-green. There is beauty here but even so sorrow takes over everything which thereby risks losing the upper hand.

In Victor Marx work nature has been wiped out. The ecosystem has broken down. All that is left are the remains of what nature has made – and mankind. There it is too late to restore the earth. The survival of

life requires chlorophyll, the green in the plants of the ground.

Victor Marx is both architect and artist, and his creativity is through architecture. He doesn't call his works sculpture but would rather create processes with the bodies he builds where people can participate.

'Often it's not the physical that is the aim of my works; it's the ideas and the activity to which they give rise. My art, when it is best, results in events that I as an artist can't control. I want to put people into interesting situations that initiate reflection, scrutiny and action.'

With *The Tree* at Avesta Art, the focus is on the relationship between mankind and nature. This thought leads to unbridled consumption and use of energy, to substances that are alien to nature and other things that destroy because they breach the framework and laws of nature. When nature is damaged it's not a question of whether we humans have to pay – the question is who should pay and when and how. But the constructed tree trunk stands and outside the black hall of the ironworks the summer countryside is a dazzling green, full of promise. If a single shimmering artificial leaf gives each

visitor a flash from the pitch black sky of the smelting house, we will be many who will take a closer look at the way we live, choose environmentally friendly products and create a society in harmony with nature. Hope lies in awareness.

Victor Marx other works deal with the social problems of the major housing projects of the late sixties and early seventies, with homelessness and other expressions of the inequalities in society. Victor Marx likes working in a team with building workers, activists and others involved in social questions.

Victor Marx has studied both architecture and art. He has been awarded a number of Swedish and international scholarships and prizes.

Victor Marx was born in 1983 in Stockholm and educated in architecture and the arts.

Claire Morgan

”Hård som järn” är talesätt med bärkraft i stålets styrka. Hårda, tunga material hanterades i Avesta järnverk. Malm, kalk, skrot och förstås järnet självt – tackjärn från masugnar, smidbart järn från martinugnar och så – efter valsverken – stadiga plåtar, stänger och trådar. Här var yrkesstolthet men också hierarkisk ordning bland männen i arbete. I deras dagdrömmar – och kanske samtal – tog kvinnorna plats. Heta slaggstenar lånades hem för att värma vatten till hustru och barn. Längtan fick vingar i hjärtats sång. På lur stod hyttans vita fru som varnade och skyddade – och när allt gick sin gilla gång kunde hon gäcka med ett spratt.

I järnverkets stora öppnaskepp, där martinverk möter valsverkshallar, öppnar sig nu en överraskande himmel av skirhet och färgrikedom. Florstunna moln – som svävande kronblad från vårens blommande träd. Spröda, undersköna skyar – som en sinnebild för hopp. Därtill som en saga: en bädd av mjukhet – för drömmar och längtan. Geometrisk former förtar inte det så lekfullt lätta.

Claire Morgans konst för in skörhet i järnets hårda värld. Kontrasten är stor mellan hyttmiljöns massiva inramning och den gracila luftigheten i verken. Konsten är dekorativ och lockande – som en hyllning till livet.

På nära håll yppar sig ännu en kontrast. I det skira och till synes löftesrika vilar döden. I färgprakten i *The Air that We Breathe* (I luften vi andas) finns en död svala. I *Interference III* (Störning III) störs idyllen av en död kråka. På den juva bädden i *Ophelia* (Wake) (Ofelia (Vakna)) döljer sig en död and.

– Mitt arbete berör människans relation med resten av naturen – våra nyckfulla förändringar, tiden som går och förgängligheten hos allting runt omkring oss. Jag känner nära samhörighet med naturens naturliga värld och vill göra det synligt i mina verk. Lika betydelsefullt är att påvisa

hur människans verksamhet och ofta konstgjorda tillvaro tär på naturens resurser. När allt vill sig väl, riktar jag uppmärksamhet på områden där gränser inte tydligt kan definieras.

Claire Morgans verk har en tydlig yttre form. Inom den rymts tusentals små detaljer – insekter eller artificiella material som plast, fästa på tunna trådar.

– Jag vill förmedla ömtålighet – och avsaknad av massivitet – i mina skulpturer. Min egen känsla är att de befinner sig någonstans mellan rörelse och stillhet, med en särskild energi i besittning.

Djuren i Claire Morgans verk är ofta frusna i ett ögonblick av rörelse – vid första anblicken högst vitala, men med en stelnad stillhet som för tanken till ett stilleben. Döden är påtagligt där – naturlig, äkta och obeveklig. ”Kom ihåg att du är dödlig” – ”memento mori” – säger verket, i en konsttradition som sträcker sig genom årtusenden. Den skira inramningen kan på nära håll visa sig bestå av konstgjorda material – som en påminnelse om att allt naturfrämmande hotar livets existens. På näthinnan dröjer samtidigt den första bilden av Claire Morgans verk – den vackra vyn över ljusa möjligheter. Med modiga beslut och miljöanpassade val kan jorden tryggas åt framtiden.

Claire Morgan är född 1980 i Belfast i Nordirland, utbildad vid University of Northumbria i England och nu bosatt och verksam i Newcastle. Hennes framgångssaga är nästan ofattbar. Hon har ställt ut runt om i Europa och i New York och är representerad i offentliga museer och hos privata samlare i fyra världsdelar.

Claire Morgan arbetar alltid med redan döda djur som hon samlar in och sedan stoppar upp. Att inget djur kommer till skada är en viktig del i hennes konsthärlighet.

“Hard as nails” is an idiomatic phrase that tells of the strength of steel. Hard, heavy materials were handled in Avesta Ironworks. Ore, chalk, scrap metal not to speak of iron itself – pig iron from the blast furnaces, malleable iron from the Martin furnaces and then, after the rolling mill, strong sheet metal, rods and wire. Here the men took pride in their work but there was also a hierarchy among them. In their daydreams, and maybe their conversations, women had their place. Hot slag was taken home to heat the water for the wife and children. Longing was given wings in the heart’s song. Lurking nearby was the White Wife who warned and

protected – and when everything was going as usual she could confound them by playing a trick.

In the main open hall of the ironworks, where the Martin furnaces meet the rolling mill, an ethereal and richly coloured heaven surprisingly opens up. Filmy clouds like hovering petals from spring’s flowering trees. Fragile, wonderfully beautiful skies, a symbol for hope. On top of which, like a saga, a bed for softness, for dreams and longing. Geometric forms do not eradicate it so light-heartedly easily.

Claire Morgan’s art introduces fragility into iron’s hard world. The contrast is great between the massive framework

of the foundry and the slender airiness of the works. The art is decorative and attractive – a homage to life.

On closer inspection another contrast appears. In the ethereal and apparently auspicious rests death. In the rich colours of *The Air that We Breathe* there is a dead swallow. In *Interference III* the idyll is disturbed by a dead crow. On the beautiful bed in *Ophelia* (Wake) a dead duck is concealed.

“My work concerns people’s relationship with the rest of nature, our capricious changes, time that passes and the transitoriness of everything around us. I feel a close affinity with the natural world of nature and want to make it visible

Courtesy Galerie Karsten Greve Cologne, Paris, St Moritz

in my works. It is equally important to show how mankind's actions and frequently artificial existence are a drain on nature's resources. If everything goes as I intend, I want to draw attention to the areas where the boundaries are not so clearly defined.'

Claire Morgan's work has a clear outward appearance. Within this though there are thousands of small details, insects or artificial materials like plastic although of thin threads.

'I want to convey delicacy and a lack of solidity in my sculptures. My own feeling is that they exist somewhere between stillness and movement, possessing a special energy.'

The animals in Claire Morgan's work are often frozen in an instant of movement, at first sight very lively but with a rigid immobility that is reminiscent of a still life. Death is clearly present – natural, real and inescapable. *Remember you're mortal – memento mori* the work seems to say in an artistic tradition that stretches across the millennia. On close examination the ethereal framing shows that it consists of artificial material as a reminder that everything alien to nature threatens the existence of life. Left in the mind's eye is the first picture of Claire Morgan's work, the beautiful view over light possibilities. With courageous decisions and

environmentally compatible choices the world can be made safe for the future.

Claire Morgan was born in 1980 in Belfast, Northern Ireland, studied at the University of Northumbria in England and now lives and works in Newcastle. Her success story is almost unbelievable. She has exhibited throughout Europe and in New York, and her works are found in public museums and private collections on four continents.

Claire Morgan works with animals that are already dead which she collects and then stuffs. That no animal comes to harm is an important part of her work.

Sonja Nilsson

"Do you want to see me be her?" (Vill du se mig vara henne?) Frågan kommer från en filmstjärna med förmåga att slå på – och av – sin egen lyskraft. Obemärkt kunde hon gå genom folkvimlet. Genom en subtil skiftning i sitt manér drog hon i nästa stund all uppmärksamhet till sig. Hon kunde slå på sitt ljus! Anekdoten har etsat sig fast hos Sonja Nilsson och blev utgångspunkten till berättelsen som hennes senaste arbete kretsar kring.

See me, be Her (Se mig, var Henne) handlar om begåvningen att kunna gå in i en karaktär inom sig, och därigenom bli sedd. Verket är det första i en serie fristående korta filmer där Sonja Nilsson knyter an till sociologins begrepp passing (passera), om hur omgivningen uppfattar och placerar en person i en socialgrupp. Passing är förmågan hos en person att anses tillhöra en annan grupp än sitt ursprung gällande till exempel social klass, ålder, kön eller etnisk tillhörighet.

– Att bli sedd, att bli till genom andra, kan ses som grund för att ett "jag" ska kunna existera.

Dit vi går inom oss för att bli sedda är en spännande plats som Sonja Nilsson vill undersöka.

Vilka vi är, vart vi är på väg och hur vi förhåller oss till andra – och de till oss – är frågor som också väcks i Sonja Nilssons verk *Korridoren*. *Korridoren* var hennes bidrag i Avesta Art 2006 – så älskat redan första sommaren, sedan inköpt och permanent placerat i Verket.

Den ursprungliga inspirationen hade Sonja Nilsson hämtat från en gammal fängelsebyggnad, "panoptikon". Det är en rund byggnad som är indelad i tårtsliknande celler. Mitt i byggnaden står ett torn där en

övervakare kan observera alla fångar utan att de kan avgöra om de blir sedda eller inte - därför börjar de kontrollera sig själva. I korridoren skapas en illusion av en ändlös loop, ett långt stycke framför sig kan människan skymta sig själv, sedd från ryggsidan. Samtidigt finns hela tiden, bakom henne, den egna spegelbilden som iakttar och övervakar sig själv.

Än om båda verken har väldigt olika utgångspunkter går Sonja Nilssons intressen för seende och psykologi igen.

Nio år har förlutit sedan Sonja Nilsson första gången medverkade i Avesta Art. Ett stipendium förde henne till Berlin 2006 och, så när som på ett år i San Fransisco, hon har sedan bott och arbetat med Berlin som bas. 2008 installerade hon ett verk i container i konstcentret Alma Lööv i Värmland, och hon har sedan ställt ut i konstmuseer och gallerier i en rad länder.

Relationen mellan den som ser och den som blir sedd var också central i Sonja Nilssons stora separatutställning i Färgfabriken i Stockholm 2013. I Färgfabrikens egen presentation konstateras: "Som betraktare kommer vi mycket nära det som utspelar sig framför våra ögon. Vi rör oss mellan scenerna, vi står i dörröppningar och fönstergluggar och kikar in. Vi blir inte bara besökare till en utställning, vi blir vittnen" Det stämmer väl med konstnärens amion att ge besökaren delaktighet i konstverket.

Sonja Nilsson är född 1977 i Veberöd, utbildad vid Konsthögskolan Valand i Göteborg och har tidigare varit bosatt bland annat i en bygdegård i Ljusdal. Med stor glädje återvänder hon nu till Avesta Art, där hennes verk från olika år ställs i relation till varandra, till besökaren och till inramande industrihistoria.

"Do you want to see me be her?" The question comes from a film star who has the ability to turn her charm on – and off. Unnoticed she could move through the crowd but with a subtle shift in her manner she could at a stroke attract attention to herself. She could turn on her charisma! This anecdote has etched itself into Sonja Nilsson's brain and became the starting point for the story her latest work is about.

See me, be Her is about the talent to penetrate a character in yourself and thereby be seen. The work is the first in a series of free-standing short films where

Sonja Nilsson makes a link to the sociology's concept of passing, how people perceive and place somebody in a social group. Passing is the ability of somebody who is considered to belong to another group than their background such as the social class, age, gender or ethnicity.

'Being seen, existing in others can be seen as the basis that "I" can exist.

Where we go within ourselves to be seen is an exciting place that interests Sonja Nilsson.

Who we are, where we are going and how we behave

towards others – and they to us – are questions that are also taken up in Sonja Nilsson's work *Korridoren*, the Corridor. This was her contribution to Avesta Art 2006, so appreciated that first summer then purchased and permanently placed in The Works.

Sonja Nilsson had found her original inspiration from the panoptikon, an old prison. This round building was divided into cells like a cake. In the middle was a tower where a warder could see all the prisoners without them knowing if they were being watched over. The prisoners therefore kept control themselves. An illusion

of an endless loop is created in *Korridorerna*, a long passage where people get a glimpse of themselves from behind. At the same time behind them is their own mirror image where they look and watch over themselves.

Even if both works have very different origins, Sonja Nilsson's interest for seeing and psychology is clearly visible.

Nine years have passed since Sonja Nilsson first took part in Avesta Art. A scholarship took her to Berlin in 2006 and after nearly two years in San Francisco she has lived and worked in Berlin. In 2008 she installed a work

in a container in the Alma Lööf art centre in the Swedish county of Värmland and has subsequently exhibited in art galleries in a number of countries.

The relationship between those who see and those who are seen was also central to Sonja Nilsson's major one-man show at the Färgfabriken art gallery in Stockholm in 2013. The gallery's own presentation states: "As observer we come much closer to what is taking place in front of our eyes. We move between the scenes, we stand in doorways and attic windows and peep in. We are not just visitors to an exhibition, we become

witnesses..." This agrees well with the artist's ambition to make visitors feel they are participating in a work of art.

Sonja Nilsson was born in 1977 in Veberöd, studied at the Valland Academy of the University of Gothenburg and has lived in places like a rural community centre in Ljusdal. She now returns with great pleasure to Avesta Art where her works from various periods are exhibited in relation to one another, to the visitor and against the background of industrial history.

Lovisa Ringborg

Trappan leder upp till ny nivå, till annan värld. Träden står som resliga vakter som varsamt vill värna och varna. Tunneln till en mörkare tillvaro tycks vilja dölja sig bakom dekorativa buskar. Ändå är det något vid sidan av allt det byggda som drar blicken till sig – ett gyllene sken som både lockar och skrämmer. Det är naturen själv som tränger sig fram, en levande skog med livskraftiga träd och gläntor av förklarat ljus.

Lovisa Ringborgs *The Mirage* (Bländverket) lyser som en altartavla i hyttsalens dunkel. *The Mirage* är en iscensättning med just en scen i förgrunden. Tiljorna ser inte helt tillförlitliga ut. Kulisserna repeterar ett äldre måleri. Spridda löv bekräftar att det människan har byggt, har hon nu övergivit. *The Mirage* blir som en sinnebild för att människan är något vida mer än sina verk, att allt inte går att se och förstå i de roller vi spelar till vardags.

– Scenen symboliserar det medvetna kontra det omedvetna, vakenhet och dröm. Det konstruerade och förenklade står mot naturen – det bärande organiska som är under ständig förändring och som är förutsättningen för allt liv på jorden. Det känns som om scenen kommer att vittra sönder och slukas av skogen.

– Det undermedvetna visar sig i drömmar. Genom att bejaka vårt inre kan nya bilder och nya tankar bubbla fram som i sin tur leder vidare till nya, kanske överraskande, idéer och förhållningssätt.

Lovisa Ringborgs bilder för oss nära inre landskap – in i inre tillstånd – där människan ibland vågar släppa kontrollen, har mod att överlämna sig till ett okänt jag. Hon målar med fotografier som omsorgsfullt fogas samman till motiv med kraft att flyga över tid och rum – till renässansens och barockens uttryck och till det gåtfulla som ingen ännu har sett.

Bilderna är ofta meditativa och sträcker sig bortom sitt eget synbara motiv. Vad är dolt bakom skimrande drapering eller täckelsens eget täcke? Hur är det ställt med samspelet i naturen – och med människans samspel med sig själv?

Det sköna möter det motbjudande i ett gränsöverskridande där åskådarens behag blandas med vemod, sorg eller rent av skräck. Den förnimmelsen får en extra dimension när Lovisa Ringborgs verk visas, inramade av gamla järnverkets kärva rost och skimrande svärta.

I Avesta Art visar Lovisa Ringborg också en skulptur – en liten mänsklig gestalt som lika självklart som hemlighetsfullt tar plats på annat plan i masugnsmiljön. Det verket står i direkt dialog med industrihistorien, skapar samband mellan generationer och mellan byggnadens glansfulla epoker.

Lovisa Ringborg är född 1979 i Linköping, utbildad vid Högsolan för fotografi vid Göteborgs universitet och nu bosatt och verksam i Stockholm. Hon har erhållit erhållit stipendier från Hasselbladstiftelsen med flera och ställt ut i Sverige, Finland, Frankrike, Sydkorea, Tyskland och USA.

The stairs take you to a new level, to another world. The trees stand like lofty guards who discreetly want to watch over and warn. The tunnel into a darker world seems to hide behind the decorative bushes. Even so there is something beside all the structures that attracts your attention – a golden gleam that is both appealing and terrifying. It is nature itself that is making its presence felt, a living forest with vigorous trees and glades of revealing light.

Lovisa Ringborg's *The Mirage* shines like an alter-piece in the gloom of the smelting house. *The Mirage* is a stage

setting with an actual stage in the foreground. The boards don't look particularly reliable. The scenes are from an older painting. Scattered leaves confirm that what man has created has now been abandoned. *The Mirage* becomes a symbol that mankind is something greater than its works, that everything cannot be seen and understood in the roles we play everyday.

'The stage symbolises awareness versus ignorance, wakefulness and dreams. The manmade and simplified stands in contrast to nature – the organic structure that is undergoing perpetual change and is a basic premise for all

life on Earth. It feels as if the stage is going to disintegrate and be consumed by the forest.'

'The unconscious shows itself in dreams. Only by recognising our inner selves can new images and thoughts bubble up which in turn lead to new, maybe surprising ideas and attitudes.'

Lovisa Ringborg's pictures take us closer to the inner landscape – into the inner state – where people sometimes dare to let go of control, have the courage to submit to an unknown ego. She paints with photographs that are painstakingly blended together into motifs with the power

Courtesy the Artist and Cecilia Hillström Gallery

to float over time and space – to renaissance and baroque expressions and to the mysterious that nobody has as yet seen.

The pictures are often meditative and reach beyond their own visible motif. What is concealed behind the shimmering drape or the veil's own cover? What is the condition of the interplay in nature and mankind's interplay with itself?

The beautiful meets the repulsive across boundaries where the onlooker's pleasure is mixed with melancholy, sorrow or outright fear. This sensation is given an extra

dimension when Lovisa Ringborg's works are seen framed by the old ironworks' harsh rust and shimmering black.

At Avesta Art Lovisa Ringborg also has a sculpture – a small human figure whose appearance at another level in the blast furnace environment is as obvious as it is mysterious. This work stands in direct dialogue with industrial history, creating a link between generations and between the glittering epochs of the building.

Lovisa Ringborg was born in 1979 in Linköping, studied at the Valand Academy, the University of Gothenburg and now lives and works in Stockholm. She

has been awarded scholarships by such institutions as the Hasselblad Foundation and has held exhibitions in Finland, France, South Korea, Germany and the USA.

Bea Szenfeld

Med värdighet och elegans tar de emot, gestalterna i den unika konsthallens allra vitaste galleri – som vore de värdar vid en mottagning. Deras skapelser är stilfulla och ståtliga. Graciösa – med tyngd, magiskt nog. Besökaren, som just har stigit över tröskeln in i det mäktiga järnverket som blev kulturscen, känner instinktivt nyfikenhet och lust att gå fram för att hälsa.

Bea Szenfelds konstverk rör sig i gränslandet mellan konst, konsthantverk, design och mode. Det klassiskt igenkännbara möter former från fjärran framtidsland eller naturens egen ordning i växt- och djurriken. Skönheten i verken tar nästan andan ur den människa som ställer sig intill.

Skimrande skrud i oändligt vackra nyanser av vitt utstrålar både prakt och pondus. Den spröda bärande kroppen till trots, förmedlar manteln ett drag av manlighet – kanske för att männen ännu har nästan monopol på maktpositioner.

Två vita kompositioner av kragar tillför lekfull lätthet – som sommarflorets skira poesi. Den ena av dem är ett tvillingplagg för samspelta syskon eller vänner. Vördnadsfulla rosor i grått uttrycker mognad.

Papper är Bea Szenfelds favoritmaterial, och varje verk är både omsorgsfullt formgivet och med största noggrannhet framställt. Det skapas en harmoni i mötet mellan det anspråkslösa materialet och den sköna formen. Ofta engagerar konstnären hela lag av volontärer i den tidskrävande tillverkningen.

– Allt arbete sker för hand med sax, skalpell, tråd, pärlor och kanske tape. Enkelheten i teknik är ett signum. Tiden ett annat. Det tar tid att arbeta

med konst och konsthantverk – tiden laddas in som en del av själva verket.

Bea Szenfeld började sin bana i modets mitt och har, steg för steg, orienterat till det konstnärligt unika.

– Nu finns en glädje som berör både mig och dem som möter mina verk. Modevärlden är fylld av pepinnar och trendmått. I konsten frigör sig verken från den sorteringen.

Catwalken har ändå kvar sin plats när Bea Szenfeld visar sina verk. I Avesta Art är den närvarande genom foton på levande modeller strax innan de stiger fram i rampljuset.

Sommaren 2015 visas också en retrospektiv utställning med verk från Bea Szenfelds olika epoker i Dunkers kulturhus i Helsingborg. Genom åren har hon arbetat med artister som Lady Gaga och Björk, med modeskaparen Stella McCartney och för internationellt kända kläd- och designföretag. I både kläder och konst är återbruk ett återkommande tema. För sitt arbete att konstnärligt gestalta sorg har hon tilldelats Svenska kyrkans kulturstipendium.

Bea Szenfeld är född 1972 i Polen och kom som tioåring till Sverige. Hon är utbildad vid Tillskärarakademien i Göteborg och Beckmans Designhögskola i Stockholm, nu bosatt och verksam i Stockholm.

Fotograf vid catwalken: Joel Rhodin

Stylist på catwalken: Christopher Insulander

With dignity and elegance they bid welcome, the figures in the unique art gallery's whitest room of all, as if they are hosts at a reception. Their attire is stylish and grand. Graceful with gravity, suitably magical. The visitor, who has just crossed the threshold into the magnificent ironworks that has become a cultural centre, instinctively feels curious as though he should introduce himself.

Bea Szenfeld's work occupies the borderland between art, handicraft, design and fashion. The classically recognisable meets figures from remote countries of the future or nature's own order in the plant

and animal kingdoms. The beauty in the works almost takes the breath away of those standing close by.

Shimmering apparel in infinitely beautiful shades of white radiate both magnificence and dignity. Despite the frail bodies the mantle conveys a streak of masculinity – maybe because men still have a monopoly over positions of power.

Two white compositions of collars introduce a playful aspect like the melting poetry of blooming summer. One of them is clothes for twins, for close siblings or friends. Respectful roses in grey are an expression of maturity.

Bea Szenfeld's favourite material is paper and each work is carefully created as well as being produced with the greatest precision. It creates a harmony in the combination of the simple material and the beautiful design. The artist often involves a team of volunteers in the time-consuming work.

'All the work is done by hand with scissors, scalpel, thread, pearls and sometimes tape. Simplicity is the distinguishing mark of the technique. Time is something else. It takes time to produce art and handicraft – time is an essential ingredient in the actual work.'

Bea Szenfeld's career began in the world of fashion since when it has been realigned by into something artistically unique.

'Today my work gives a feeling of pleasure to both me and those who see it. The world of fashion is totally judgemental and trendy. A work of art is free from such labels.'

The catwalk still has a place when Bea Szenfeld's work is exhibited. It exists at Avesta Art in the form of photos of living models just before they step into the limelight.

There is a retrospective exhibition from the various stages of Bea Szenfeld's work during the summer of 2015 at Dunkers kulturhus in Helsingborg. Over the years she has worked with such artists as Lady Gaga and Björk, fashion designer Stella McCartney and international fashion and design companies. Reuse is a recurring theme for both clothes and works of art. For her work in representing grief artistically she has been awarded a cultural scholarship by the Church of Sweden.

Bea Szenfeld was born in 1972 in Poland and came to Sweden as a ten-year-old. She studied at the Academy

of Tailors and Cutters in Gothenburg and Beckman College of Design in Stockholm and now lives and works in Stockholm.

*Photograph of the catwalk: Joel Rhodin
Stylist on the catwalk: Christopher Insulander*

Jan Stenmark

Uret slår med hammaren och märker tidens flykt... Som slag med hammare och slägga, då från ugnars utslag och valsverksdunk minner Avesta gamla järnverk om en storslagen epok som tiden sprang förbi. Bara femtio år efter att det toppmoderna järnbruket hade tagits i drift, föddes rostfritt stål – en banbrytande världsnyhet från Avesta. Men tid kan också förmedlas som sus intill gryningens väkt – som stjärnornas lugna andedräkt.

Tid och tidsuttryck är starkt närvarande i Jan Stenmarks bildvärld. Med minutiös noggrannhet tecknar han eller fogar samman collage. Bilderna han väljer som sitt språk är ofta sprungna ur 1950- och 1960-tal, men de blir inte tyngande tidsmarkörer som håller tillbaka aktualitet. Motiven och berättelserna lyfter sig till tidlöshet. De stora frågorna om att vara människa, hitta sig själv och fungerande relationer till andra människor är alltid lika giltiga. Och svaren – i varje tidsålder – lika svåra.

I Avesta Art kommer Jan Stenmark till tals i ett malmbås taklösa galleri. Människan är i centrum – våra vardagliga och tillika ofta absurda beteenden och tankar. Vi får stiga in i medmänniskors hemlighetsfulla inre – i oblyga reflektioner och mångskiftande erfarenheter som skulle kunna vara våra egna, i ett oregisserat och kanske inte ens erkänt inre jag. Det handlar om vardagsetik, politik, erotik och mycket annat – underfundigt, ironiskt, träffsäkert, ofta med härlig humor.

Jan Stenmarks dalamativ är det första som möter i Avesta Art, det idylliserade – och ofta idylliserande – Dalarna, dit Avesta hör. Med

Siljansbygdens storslagna landskap som fond blåser en leksandsklädd kvinna näverlur. En pojke ser häpet på, trodde att hon satte kikaren vid munnen.

Tre andra exempel ur Jan Stenmarks rika skatt:

Två pojkar talar med varandra, med vy över staden där industrier ångande kokar och kanske släpper ut föroreningar: "En dag ska vi alla dö." "Alla andra dagar ska vi det inte."

Lekande barn på sommaräng: "Att vi växte upp i en torftig förort, fick vi gudskelov inte reda på förrän långt senare."

En ung man i industristaden inser färgrollerns nya roll: "Medan jag var kvar hemma i Finspång, rollade hon sig till ett nytt liv i Lund."

Jan Stenmarks bilder är mycket publika, inte minst genom Aftonbladet där han genom årtionden har medverkat. Bilderna finns också samlade i närmare tjugo böcker. Hans konstnärliga uttryck är gränsöverskridande och så unikt att många talar om en egen genre – "stenmarkare" – där collage med klipp ur äldre tidskrifter kombineras med humoristiska och djupsinniga texter.

Jan Stenmark är född 1949 i Norrköping och utbildad vid Konstfack i Stockholm. Sommaren 2015 är han hett efterfrågad och ställer, förutom i Avesta Art, ut i bland annat Magasinet i Falun och Arbetets Museum i Norrköping. Kan det vara en tillfällighet att alla tre är övergivna industrilokaler?

The clock strikes with the hammer and marks the passage of time... Like blows with a hammer and sledge, boom of the furnaces' issue and rolling mill thump, Avesta's old ironworks remembers a glorious era that time has rushed by. Just fifty years after the cutting edge ironworks had opened came stainless steel – record-breaking news from Avesta. But time can also be conveyed as a sigh close to dawn's watchman like the calm breath of the stars.

Time and expressions about time figure prominently in Jan Stenmark's pictorial world. With meticulous care he draws or joins together a collage. The pictures he chooses as

his language often originate in the fifties or sixties but they don't become cumbersome markers of time that restrain the topicality. The motifs and stories float timelessly. The major questions of being a human being, finding oneself and establish functioning relationships with other people are just as applicable. And the answers – in our age – just as difficult.

At Avesta Art, Jan Stenmark appears in an ore bin roofless gallery. Mankind is at the centre, our daily and moreover often absurd behaviour and thoughts. May we enter into the secretive inner of our fellow man, into

shameless and varying experiences that could well be our own, in an unregistered and maybe even unacknowledged inner ego? It's all about daily ethics, politics, eroticism and much more – subtle, ironic, unerringly portrayed, often with wonderful humour.

Jan Stenmark's Dala motif is the first thing that meets you at Avesta Art, the idyllic Dalarna to which Avesta belongs. With the magnificent landscape of Siljan as the background, a woman in the traditional dress of Leksand blows on a birch-bark horn. A boy watching in amazement thought he'd seen her playing a pair of binoculars!

A couple of examples of the rich treasure of Jan Stenmark:

Two boys talking to one another, looking over a town where factories pour out steam and possibly pollution; 'One day we're going to die.' 'The rest we won't.'

Children playing in a summer meadow: 'That we grew up in a scruffy suburb isn't something we found out thank goodness till much later.'

Jan Stenmark's pictures are very well known not least through his contributions over the years to the Aftonbladet newspaper. The pictures also appear in some twenty

books. His artistic expression knows no boundaries and is so special that many see it as its own genre, "stenmarkism", where collage from newspapers from the fifties and sixties are combined with humorous and profound texts.

Jan Stenmark was born in 1949 in Norrköping and studied at the College of Arts, Crafts and Design in Stockholm. He is in great demand this summer and apart from Avesta Art is exhibiting at places like Magasinet in Falun and Arbetets Museum in Norrköping. Is it a coincidence that all three are abandoned industrial buildings?

Hanna Vihriälä

Som soldater i rad är fem gestalter på väg in till masugnshallens autostrada. Klädseln är enhetlig. Riktningen tydlig. I den storskaliga miljön med mäktiga murar, höga portar och ugnars vida bottenställ blir deras format litet. Vid närmare anblick råder ingen tvekan. Kropparna har barns form och mått. I själva verket är de bara tomma skal. Det levande livet – med skratt och skutt, drömmar och förväntningar – finns inte där.

More Boys Are Born After The War (Fler pojkar föds efter kriget) handlar om männen som dödades i kriget, om flickorna som sedan inte fick födas och om detta naturens under – det statistiskt säkerställda – att fler pojkar föds efter ett krig. Barnsoldaternas inmarsch vid masugnarna blir ett märkligt motstycke till det som lika lagbundet gäller före kriget: att mer stål tillverkas. Så var det även här i Avesta, åren före de stora 1900-talskrigen.

– Hur kan det komma sig att fler pojkar föds efter ett krig? Är mänsklighetens vainsinne och naturen så starkt förbundna med varandra att själva livet sörjer förlusten av liv? Det är fler män än kvinnor som dör på slagfält och andra krigsskådeplatser. Finns det hos alla överlevande en inneboende kraft att kompensera för krigets alla offer? Är både minnet och kärleken kollektivt styrda?

Hanna Vihriälä väntade sitt första barn när hon på allvar fördjupade sig i vetenskapliga frågor om reproduktion. Hon fann att den finska erfarenheten, att fler pojkar föds efter ett krig, bekräftar ett mönster som finns över hela jorden. Trots naturens naturliga medverkan tar det ändå cirka femtio år att nå ny jämvikt mellan antalet kvinnor och män.

Barnsoldaternas uniformer är vanliga vinteroveraller – sådana som är regel i vår nordliga värld, lika för pojkar och flickor. I Hanna Vihriäläs konstverk är

de gjutna i aluminium, ett material som hon starkt förknippar med det militära.

Tomrummet i barnens inre blir en bild för varje människas inneboende möjligheter. Det gapande hålet – det oskrivna bladet – kan fyllas med ljus och godhet eller med mörker och ondska. Varje barn tar emot arv från vuxna i sin närhet. Var och en av oss är en länk i tidskedjan mellan historien och framtiden. Om kriget för en tid bleknar i människors minnen, finns andra faror som tränger sig på.

– Hoten mot vår miljö och människans ansvar för naturen är livsviktiga frågor idag.

Hanna Vihriälä hämtar gärna fragment från olika historiska epoker till sina verk. Valet av material är viktigt för henne. I Avesta Art 2014 presenterade hon stiliga Diana, jaktens och de vilda djurens gudinna, i ett skirt och ståtligt porträtt, där det visade sig att också gudomlighet kan tecknas med anspråklöst material – småsten. Olika tidsåldrar flätas samman i oförutsägbara möten – som i människors drömmar och som en påminnelse om flödet mellan förr, nu och framtid. *More Boys Are Born After The War (Fler pojkar föds efter kriget)* kom till Avesta redan i vintras och visades då i den allra första Avesta Winter Art.

Hanna Vihriälä är en mångsidig konstnär som har gjort många verk i offentliga miljöer i olika material som stål och sten. Inte minst en gigantisk elefant, pusslad av 50 ton granit i Åbo, har väckt stor uppmärksamhet. Hon har haft rader av utställningar i Finland, övriga Europa och USA, och i Sverige bland annat medverkat i Örebro Open Art 2013. Just nu arbetar hon med offentliga utsmyckningar i Finland.

Hanna Vihriälä är född 1974 i Oulainen i Finland och utbildad vid konsthögskolorna i Tallinn och Helsingfors.

Like soldiers on parade, the five figures are on their way into the autostrada of the blast furnace hall. Their course is clear. They are small compared to this cavernous environment with massive walls, high arches and the wide bottom stands of the furnaces. At a closer look there can be no doubt. They are the shape and size of children. In actual fact they are no more than empty shells. Life itself – with laughter and skipping steps, dreams and expectations – is absent.

More Boys Are Born After The War is about men who are killed in war, about girls who are not then born and about one of nature's wonders, the statistically certain fact that

more boys than girls are born after a war. The entry of the boy soldiers by the blast furnaces becomes a remarkable parallel to what is equally certain before a war, that more steel is produced. And that's how it was here in Avesta in the years before the major wars of the 20th century.

'How can it be so that more boys are born after a war? Are mankind's madness and nature so closely bound together that life itself mourns the loss of life? There are more men than women that die on the battlefield and in other theatres of war. Is there some inherent force that compensates for all the victims of war?

Are both memory and love collectively controlled?

Hanna Vihriälä was expecting her first child when she immersed herself in the scientific question of reproduction. She found the Finnish experience, that more boys are born after a war, confirmed a pattern seen throughout the world. Despite nature's natural participation, it still takes around fifty years to achieve a balance between the number of men and women.

The boy soldiers' uniforms are normal winter overalls, clothes that are standard for both boys and girls in Sweden's northerly clime. In Hanna Vihriälä's work they are cast in

aluminium, a material that is for her closely associated with the military.

The empty spaces in the children's insides represent each person's innate possibilities. The gaping hole, the unwritten page, can be filled with light and goodness and/or with darkness and evil. Each child receives a legacy from adults in its surroundings. Each one of us is a link on the time scale between history and the future. If war fades for a time in the memory of mankind, there are other dangers that force their way in.

'The threat to our environment and mankind's

responsibility for nature are vital questions today.'

Hanna Vihriälä makes great use of fragments from various historical periods in her work. The choice of material is important to her. At Avesta Art 2014 she presented the elegant Diana, the goddess of the hunt and wild animals, in an ethereal and imposing portrait where she proved that even deities can be portrayed with an unpretentious material – small stones. Various eras are woven together in unpredictable meetings as in people's dreams and as a reminder of the flow between the past, the present and the future. *More Boys Are Born After The War* was exhibited here

earlier this year as part of the first Avesta Winter Art.

Hanna Vihriälä is a versatile artist who has created many works for the public room in a variety of materials like steel and stone. Not the least was a gigantic elephant made of 50 tons of granite in Turku, Finland, which aroused a great deal of attention. She has had a series of exhibitions in Finland, the rest of Europe and the USA. In Sweden she participated in Örebro Open Art 2013. At present she is preparing works for public display in Finland.

Hanna Vihriälä was born in 1974 in Oulainen, Finland and studied at art colleges in Tallinn and Helsinki.

Kristoffer Zetterstrand

Tid som en dimension av oändlighet. Tid i ett bestämt nu. Tid som gränsöverskridande. I Kristoffer Zetterstrands målningar gäcker tiden tanken. Konsthistoriens sällsamma gestalter och sköna landskap stiger fram på scener, där fotonära måleri och datorspelens pixlade bilder också tydligt tar plats. Epok läggs till epok i pussel där ingen är viktigare än de andra. Berättelser, som vid en första anblick ter sig oförenliga, flätas samman till helheter som kan både väcka skrämmande frågor och skänka harmoni.

Kristoffer Zetterstrands stora målningar talar i det gamla järnverkets rosthus – i den stora öppna salen där malmen en gång fördes till krossverk och masugn och där människor nu möts i skärningspunkten mellan historia och samtidens bildkonst, musik, poesi och dans. Hans målningar blir både ett starkt centrum och ett ackompanjemang till andras toner och tal.

I *The Uncanny Valley* (*Den kusliga dalen*) är sex män intensivt inbegripna i något som ser ut att var analysen av nästa steg i ett pågående strategiskt spel. Bakom dem speglar antika byggnader deras delaktighet i det drama som det innebär att vara människa och, i varje tidsålder, göra val som leder till framgång – eller åtminstone överlevnad. Något glödande rött för, här i Avesta Art, tanken till masugnens heta faror och möjligheter. En blå gestalt med människohuvudets form – kanske en robot – och scenerier som snitt ur tecknad serie eller grafisk konst är starkt närvarande, men männen verkar inte vara varse deras existens. I vilkas makt vilar framtiden..? Och vem bestämmer – i efterhand – hur historien ska berättas?

– I mina verk finns ofta en större, realistisk person som förhåller sig till scenen. Kanske blickar han eller hon utifrån in i världen, kanske är det en

egen inre värld som begrundas. Den som möter konstverket utgår från sina erfarenheter och får reflektera över vem som är betraktare och vem som är medaktör. I några bilder blir kameran symbol för tittande – och övervakning.

Kristoffer Zetterstrands bilder är som scener dit han plockar objekt som blir skådespelare i dialog med varandra. Ett medeltida träsnitt, en romantikens målning och en pixlad datorbild deltar på samma villkor, och deras möte skapar i sig en ny berättelse. Själv har Kristoffer Zetterstrand hängivet studerat många av konsthistoriens kända verk, och i sina egna målningar låter han dess gestalter träda fram som vore de hans vänner. Stor är hans passion för digitala bilder, och när han överför pixlade bilder till måleri bildar de både djärv kontrast och en länk till unga människors fascinerande teve- och datorspelsvärld. Inspirerande skisser till sina målningar skapar han genom tredimensionella stilleben i datorn.

Kristoffer Zetterstrand arbetar även med mosaiker, och där blir anknytningen till pixlade bilder fysisk. Pixeln, som är bildens minsta beståndsdel, kan representeras av en. Till det nya Karolinska sjukhuset i Solna har han skapat kakelmosaiken *Ager Medicinæ* (*Det medicinska landskapet*) – en 80 meter lång vandring genom medicinhistoriens sjukvård och filosofi. Konstverket kan med rätta kallas ett av världens största – närmare 400 kvadratmeter stort. Gigantisk är också den spridning som Kristoffer Zetterstrands verk får via spelet Minecraft, där tjugofyra av hans målningar ger miljöer liv och karaktär.

Kristoffer Zetterstrand är född 1973 i Stockholm och utbildad bland annat vid konsthögskolorna i Madrid och Stockholm.

Time as a dimension of endlessness. Time in a fixed present. Time as traversing boundaries. In Kristoffer Zetterstrand's paintings time baffles the mind. Strange figures and beautiful landscapes from art's past appear on the scene where semi-photographic painting and the pixel pictures of computer games also appear quite clearly. Epoch is added to epoch in a puzzle where no piece is more important than all the others. The stories, which at first glimpse seem incompatible, are woven together to a whole that can both pose frightening questions and impart harmony.

Kristoffer Zetterstrand's major paintings speak out in

the old ironwork's roasting shed – in the large open hall where the iron ore was at the crossroads between history and contemporary art, music poetry and once transported to the crushing mill and blast furnace, and where people now meet dancing. His paintings become a strong focal point and an accompaniment to the tones and talk of others.

In *The Uncanny Valley* six men are intensively involved in what appears to be an analysis of the next move in an ongoing strategic game. Behind them antique buildings reflect their involvement in the drama that is a part of being

human and, as in every age, making the choices that lead to success – or at least survival. Something red hot here at Avesta Art takes your thoughts to the blast furnace's hot danger and possibilities. A blue figure with a head like a human – maybe a robot – and scenery that could well have been clipped out of a cartoon or graphic art make their presence felt strongly but the men don't seem to be aware of their existence. Who holds the key to the future..? And who decides – gradually – how the story should be told?

'In my works there is often a larger, realistic person who relates to the scene. Maybe he or she is looking out into the

world, maybe it's the inner world that is being studied. The relationship you have to this work of art is based on your own experiences and you should think about which is the observer and which is the fellow actor. In some pictures a camera represents the observer – and surveillance.

Kristoffer Zetterstrand's pictures are like scenes where he places objects who become actors in dialogue with one another. A medieval woodcut, a painting from Romantic period and a pixel computer screen take part on equal terms and their meeting in itself creates a story. Kristoffer Zetterstrand has himself made a detailed study

of many well-known works from art's history and in his own paintings he allows these figures to emerge as if they were his friends. He is extremely fond of digital pictures and when he transfers pixel pictures to his paintings they produce both a daring contrast and a link to the world of TV and computer games that fascinates young people. He creates inspired sketches for his paintings through three-dimensional still lifes on a computer.

Kristoffer Zetterstrand also works with mosaics, a connection to pixel pictures in the real world. The pixel, the smallest component of a digital picture, can

be represented by a . His *Ager Medicinæ (The Medical Landscape)* is an 80 metre-long tile mosaic created for the Karolinska University Hospital that shows the history and philosophy of medical care. At 400 square metres this work can well be called one of the largest in the world just as is the distribution of Kristoffer Zetterstrand's works through the computer game Minecraft where 24 of his paintings provide life and character to the environments.

Kristoffer Zetterstrand was born in 1973 in Stockholm and studied at art colleges in places like Madrid and Stockholm.

Järnfjädrars Rike

Berättelser om arbete och drömmar, om slit och stolthet, om historia och framtid sjuder i Avesta Art. Industriminnet självt tar till orda genom transportvägar, ugnar, saxar, valsar, filmer och mycket annat som beskriver moment och metoder längs järnets väg. I den mörka masugns hallen talar en arbetare, Lars Lindqvist, via lysande gula berättarstenar, direkt från svunna tider. Ur konstverken bubblar frågor som lyfter tanken på färd.

I Järnfjädrars Rike blir varje besökare med och skapar nya berättelser. Fantasin får vingar. Ett helt kosmos av inspiration öppnar sig i malmbås där lock aldrig någonsin har lagts på. Järnfjädrars Rike är ingen sagovärld. Det är själva livet – där allvar får möta lek och skrätt, där en liten sak kan locka fram en stor tanke, där varje människa får blomma fram utifrån sina unika förutsättningar.

För den som siktar mot stjärnorna är möjligheterna oändliga. I Järnfjädrars Rike kan tankeresan starta på många olika sätt. Inne i den mörka grottan sänder tiden sina signaler – men vad är tid och vem bestämmer över den? I dialog med magisk spegel växer frågor – och kanske svar. Ett fjäderklätt orakel förmedlar sitt allvetande – och när tanken är fri, får även oraklet ifrågasättas. Tronens gyllene stol är tillgänglig för alla, liksom den fria scenen i teaterns och talets eget hörn. När tanken snurrar och planer smids, kan det hända att något eller några sätter käppar i hjulet – lyckohjulet blir provningars spel. Egna idéer och påhittade ord kan bli blad i kronan på Järnfjädrars eget encyklopediträd. För den som ensam eller i trygg famn vill slå sig till ro och tänka eller läsa, finns den omslutande fåtöljen i rikets stämningsfulla bibliotek.

Tungt möter lätt, hårt möter mjukt i Järnfjädrars rike – precis som i allt mänskligt liv. Tre uttrycksfulla ord blir: Järn. Hjärna. Gärna.

I Järnfjädrars Rike är varje människa – oavsett ålder eller format – lika välkommen. Här skapas nya möten – med människor och miljöer – som leder till nya tankar och nya berättelser. På köpet utvecklas ordrikedomen och språket, självkänslan och glädjen. Det är kvaliteter av största värde både för den enskilda individen och för hela samhället. De bär yttrandefriheten och demokratin.

Järnfjädrars Rike är skapat inom ramen för Avesta kommuns och Verkets ambitioner att förena konst, vetenskap och pedagogik på sätt som tar alla åldrar på allvar. I det kreativa arbetet har följande medverkat: Barnbibliotekarien Malin Bivelöv, konstformspedagogen Ann Björklund, pedagogen Kerstin Bohlin, konstvetaren Caroline Gustafsson och pedagogen Solweig Palm, alla Avesta kommun. Författaren, kultur-entreprenören och pedagogen Pernilla Glaser har varit värdefullt bollplank och stöd i den skapande processen.

Järnfjädrar är en version på samma tema för grundskolan, då hela klassen går på upptäcktsfärd bland det gamla järnverkets industriminnen och samtidskonst – i lektioner helt enligt läroplanens intentioner. På vägen skapas en berättelse med sina beståndsdelar: Ämne, tid, gestalter och deras karaktär, idérik handling med oväntade vändningar och allt annat som hör en spännande historia till.

Avesta Art seethes with stories of work and dreams, of toil and pride, of history and the future. The industrial memory itself speaks out with words like transport roads, furnaces, scissors, cylinders, films and much more that describe the stages and methods along iron's route. In the gloomy blast furnace hall, a worker, Lars Lindqvist, talks via luminous yellow story stones directly from a bygone age. Questions bubble out of the work of art that give thoughts wings.

In *Realm of Iron Feathers* each visitor can participate in creating new stories. The imagination takes off on flights

of fancy. A whole cosmos of inspiration opens up in the ore bin where there has never been a lid. *Realm of Iron Feathers* is no fairytale. It is life itself, where seriousness meets play and laughter, where a small thing can give rise to great thoughts, where each person can blossom out based on their own unique circumstances.

For those who aim for the stars, the opportunities are unlimited. The journey of thoughts in *Realm of the Iron Feathers* can start in many different ways. In the dark cave time sends its signals – but what is time and who decides over it? In a dialogue with the magic mirror the questions

increase – and maybe the answers. A feather-clad oracle conveys its omniscience – and when thoughts are free even the oracle can be called into question. The throne's golden chair is available to everyone as is the free stage in the theatre's and speaker's own corner. When thoughts spin and plans are made, somebody throws a spanner in the works. One's own ideas and made-up words can be the jewel in the crown of the encyclopaedia of *Iron Feathers*. For those who are alone or want to relax in a secure embrace and think or read there is a deep armchair in the *Realm's* atmospheric library.

Heavy meets light, hard meets soft in *Realm of Iron Feathers* – just as in all human life.

Everybody irrespective of age or background is equally welcome to *Realm of Iron Feathers*. Here new acquaintances are made with people and environments that result in new ideas and new stories. In exchange vocabularies, language, self-esteem and happiness all develop positively. These are qualities of the greatest value, both for the individual and society as a whole. They carry with them freedom of speech and democracy.

Realm of Iron Feathers has been created within

the framework of the ambitions of the Municipality of Avesta and The Works to bring together art, science and teaching in such a way as to take all age groups seriously. The following have participated in the work: Children's librarian Malin Bivelöv, art teacher Ann Björklund, educationalist Kerstin Bohlin, art expert Caroline Gustafsson and educationalist Solweig Palm, all from Avesta Council. Author, cultural entrepreneur and educationalist Pernilla Glaser has been a valuable consultant and support during the creative process.

Realm of Iron Feathers is a version of the same subject

taught at schools where whole classes take a journey of discovery through the industrial memories of the old ironworks and contemporary art in lessons in keeping with intentions of the curriculum. On the way a story develops with components that include subject, time, figures and their character, events with unexpected turns that are rich in ideas and everything else that is part of an exciting story.

Verket *The Works*

Järnet rann i vitglödande strömmar, blev till plåtar, trådar och framtidstro i samhällsbygget som förnyade Sverige. Avesta var tidigt på arenan när den storskaliga industrialismen tog fart. Den första masugnen i det då så moderna järnverket blåstes på 1874. Arbetarna med yrkesskicklighet, flit och värdighet var nyckelpersoner. Men utan visionärer och entreprenörer hade Avesta – och världen – aldrig vågat språnget till en ny tid. Initiativet i Avesta är starkt förknippat med Hampus August Cornelius som också gick i spetsen för järnvägsutbyggnad, massaindusti, elkraft och telefoni.

120 år senare var järnverket sedan länge gammalt. Glöden hade falnat, valsarna hade slutat att rulla. Industriminnet var i Avesta kommuns ägo – räddat från att bli en ruin. Dåvarande kulturchef Lars Åke Everbrand såg sig nyfiket omkring – sökte ny laddning för att skapa ny framtidstro. Så föddes Avesta Art: Samtidskonst ger ny hetta när järnhytan blir konsthall! En utställning av unik art! 1994 inleddes arbetet, 1995 hölls premiärutställningen. Mottagandet från både konstnärer och besökare var omedelbart, stort och positivt.

Avesta Art har placerat Avesta på konstens karta. Tretton Avesta Art-utställningar har hittills visat verk av 192 konstnärer och samlat fler än 330 000 besökare. Gensvaret för samtidskonst har inspirerat Avesta kommun att välja konstnärliga uttryck också för att tolka och tydliggöra industrihistorien. I martinverksopera och interaktiva gestaltningar av masugnarnas funktion förenas teknik, skönhet och lekfullhet – en satsning som är internationellt prisbelönt.

Med nya ögon ser avestaborna och Avesta kommun nu på det anrika industriområdet Koppardalen. De vackraste byggnaderna från järnverkets epok lyfts fram och får ny betydelse som arbetsmiljö för design- och servicekontor – enligt Arkitekturrådet finns här Dalarnas vackraste arbetsplats. Kontakten mellan det industriella kulturarvet och köpstaden förstärks. Under valvslagna tak i underjorden väntar kulturarvet från den äldsta industrihistorien, 1600-talets kopparbruk. År 2010 startade Avesta Art Academy med egen konstskola och värdefulla seminarier för konstnärer, curators och beslutsfattare.

Vita frun av (*The White Wife* by) Kjell Engman. Detalj (*detail*).

The iron ran in white-hot streams and was turned into sheets, wire and optimism for the future in the building of a society that regenerated Sweden. Avesta was among the first when large-scale industrialism gathered speed. The first blast furnace in the ever so modern ironworks first breathed life in 1874. The workers with craftsmanship, diligence and dignity were the key to success. But without visionaries and entrepreneurs, Avesta – and the world – would have never dared take the leap into a new age. The initiative in Avesta is strongly bound to one man, Hampus August Cornelius, who was also at the forefront in the expansion of the railways, the pulp industry, electric power and telephony.

120 years later the ironworks had for a long time been a thing of the past. The glow had faded, the rolling mills had stopped rotating. The industrial memory was owned by Avesta, saved from becoming a ruin. The then Cultural director Lars Åke Everbrand looked around, searching for a source of energy to recreate that optimism for the future. And Avesta Art was born – contemporary art would generate heat by turning the smelting house into an art gallery! An exhibition of unique art! The work started in 1994 the premier was held the following year. The reaction from both artists and visitors was immediate and enthusiastic.

Avesta Art has firmly placed Avesta on the art map of Sweden. Thirteen Avesta Art exhibitions have so far shown the works of 192 artists and attracted over 330,000 visitors. The response to contemporary art has also inspired Avesta to choose artistic expression to interpret and clarify industrial history. The Martin Hearth Opera and the interactive display of the blast furnace's function combine technology, beauty and light-heartedness – works that have won prizes internationally.

The community of Avesta now looks at the historical Koppardalen industrial site with new eyes. The most beautiful buildings from the age of the ironworks are highlighted and take on new importance as design and service offices which, according to the architectural council, are the most beautiful workplaces in Dalarna. The contact between the industrial heritage and the modern commercial city are reinforced. Underground under the arched roof awaits a cultural heritage from the origins of the industrial age, the 17th century copper works. In 2010, Avesta Art Academy started with its own art school and valuable seminars for artists, curators and decision makers.

Björn Lövins Galleri

Känslor av andakt och vördnad infinner sig i Björn Lövins galleri, öppnat i Avesta Art. Högre, stiliga och värdiga står här *Dädsker*. Vid en första anblick tycks skulpturerna hålla slaggstensmuren på plats. I själva verket ger de sitt stöd till var och en av oss – till människovärdet. Titlen *Dädsker* ska utläsas "Det är du som kan!". Skulpturerna bär Björn Lövins signum. Den enskilda människans okränkbarhet och – samtidigt – hennes självklara delaktighet i en gemenskap, ett kollektiv, är grundvärden som återkommer i hans konstnärsskap.

I centrum i galleriet står vagnen *Full fart framåt*, ett verk från 1988 och utställningen *C – Kampen om verkligheten* i Stockholms kulturhus. Här antog konstnären rollen som antropolog och utforskade, i en tänkt framtid, spillrorna av 1900-talets konsumtionssamhälle. Sportbilen är på ett plan lätt att identifiera. I material och enkelhet knyter den samtidigt an till utgrävningar av kulturer, fjärran från västerländsk motortid. Den livfulla målningen *Vid floden* (1995) sträcker sig bortom tid och rum.

Björn Lövin var en av vår tids största bildkonstnärer. Han var med och introducerade installationskonsten i Sverige med omskakande utställningar i Moderna Museet och Kulturhuset i Stockholm. Hans internationellt stora

erkännande är bara blygsamt känt bland oss svenskar. 1981 intog Björn Lövin det prestigefyllda kulturhuset i Paris, Centre Georges Pompidou, med en gigantisk utställning som också rymde ett då helt nytt fenomen, videokonst. Lövins konst fick aktningsvärda rubriker i tidningen *Le Monde* – en bekräftelse som imponerade mycket på hans franska värdar. När FN 1992 höll den stora miljökonferensen i Rio de Janeiro inbjöds tjugo av världens främsta skulptörer och målare att medverka med sin konst. Europa representerades av bland andra Björn Lövin som visade en enorm skulptur, *Kulturmotor*, en maniokapress av ädelträ från Amazonas.

Konstnären Björn Lövin gick ur tiden 2009. Han var född i Falun 1937 och utbildade sig i unga år i Barcelona och vid universiteten i Stockholm och Uppsala. Han var bosatt i Dicka i Avesta kommun, i Stockholm och sina sista år i kyrkbyn i Folkärna. Björn Lövin deltog i Avesta Art 1997 och följde med skarp blick alla Avesta Art-utställningar. Endast tre konstnärer är tillägnade egna rum i Moderna Museet i Stockholm: Pablo Picasso, Andy Warhol och Björn Lövin. Tack vare gåvor från konstnärens döttrar har Avesta Art nu ett eget Björn Lövin-galleri.

There is a feeling of reverence and awe in the newly-opened Björn Lövin Gallery in Avesta Art. Stately, stylish and dignified stands *Dädsker*. At first glance the sculptures seem to support the slag-stone wall while in actual fact they give their support to each one of us – to human dignity. The name *Dädsker* stands for the Swedish 'Det är du som kan!', "You can do it". The sculptures carry the characteristic mark of Björn Lövin. The sanctity of the individual and, at the same time, their participation in a fellowship, a community, is a basic principle for his artistic work.

In the centre of the gallery is the car *Full fart framåt* (Full Speed Ahead), from 1988 at an exhiion in Kulturhuset in Stockholm. Here the artist adopted the role of anthropologist and explored, in an imaginary future, the debris from the 20th century consumer society. The sports car is easy to identify on one plane. At the same time its material and simplicity link it to excavations of cultures remote from western society's love of the motor car. The vital painting from 1995 *Vid floden*, (By the River), stretches beyond time and space.

Björn Lövin was one of the greatest artists of our time. He participated in the introduction of installations in Sweden with shocking exhiions at the Museum

of Modern Art and Kulturhuset in Stockholm. That he was widely appreciated internationally is hardly known in Sweden. In 1981 he took the prestigious Pompidou Centre in Paris by storm with a gigantic exhiion which also included a completely novel phenomenon, video art. The headlines in Le Monde showed great respect for Lövin's work, a confirmation that greatly impressed his French hosts. When the UN held a major environmental conference in Rio de Janeiro in 1992, twenty of the world's leading sculptors and painters were invited to participate with their works. Björn Lövin was among those who represented Europe with his enormous sculpture *Kulturmotor*, (Culture Motor), a cassava press made of hardwoods from the Amazon forests.

The artist Björn Lövin passed away in 2009. He was born in Falun in 1937 and as a young man studied in Barcelona and at Stockholm and Uppsala Universities. He lived in Dicka near Avesta, in Stockholm and in his last years in the village of Folkärna. Björn Lövin took part in Avesta Art in 1997 and followed all the Avesta Art exhiions with a critical eye. Only three artists have their own room at the Museum of Modern Art in Stockholm – Pablo Picasso, Andy Warhol and Björn Lövin. Thanks to the kind donations of his daughters Avesta Art now has its own Björn Lövin Gallery.

Konst i själva Verket *Art in The Works*

Avesta väljer att konstnärligt gestalta industriarvet. Konst från vår egen tid samspelar med det gamla järnverkets skimrande slagg och mäktiga arkitektur. 203 konstnärer har under åren 1995-2015 deltagit i fjorton Avesta Art-utställningar. En rad verk dröjer kvar.

Avesta has chosen to present its industrial heritage artistically. Contemporary art inter-acts with the shimmering slag and majestic architecture of the old ironworks. 203 artists have participated in Avesta Art's fourteen exhibitions from 1995 to 2015. A number of works of art remain.

Lennart Rodhe, 1916-2005

Avestaström

En nestor i svensk konst, Lennart Rodhe, tolkade Avesta i ett mönsterpussel, som mäter mer än tjugo kvadratmeter: Älven och älvvattnet, som en gång drev järnverket. Det glödande järnet, som strömmar ur masugn. Kulturen, som glittrar och lyser i gröna slingor och vita blommor.

Lennart Rodhe medverkade i Avesta Art 1997. *Avestaström* visades sedan på affischtavlor i Europas kulturhuvudstad 1998, Stockholm, och finns nu i Läggesta järnvägsstation, nära Grafikens hus i Mariefred.

Avestaström (Avesta Stream)

A Nestor of Swedish Art, Lennart Rodhe, interpreted Avesta in a giant puzzle that covers more than 20 sq. m. The river and its water that once powered the ironworks.

The glowing iron that once flowed out of the blast furnace. The culture that glitters and illuminates in green strands and white flowers.

Lennart Rodhe participated in Avesta Art 1997. *Avestaström* then appeared on billboards in Europe's Cultural Capital 1998, Stockholm, and now hangs in Läggesta railway station, near Grafikens hus in Mariefred.

Kjell Engman, f. 1946

Vita frun

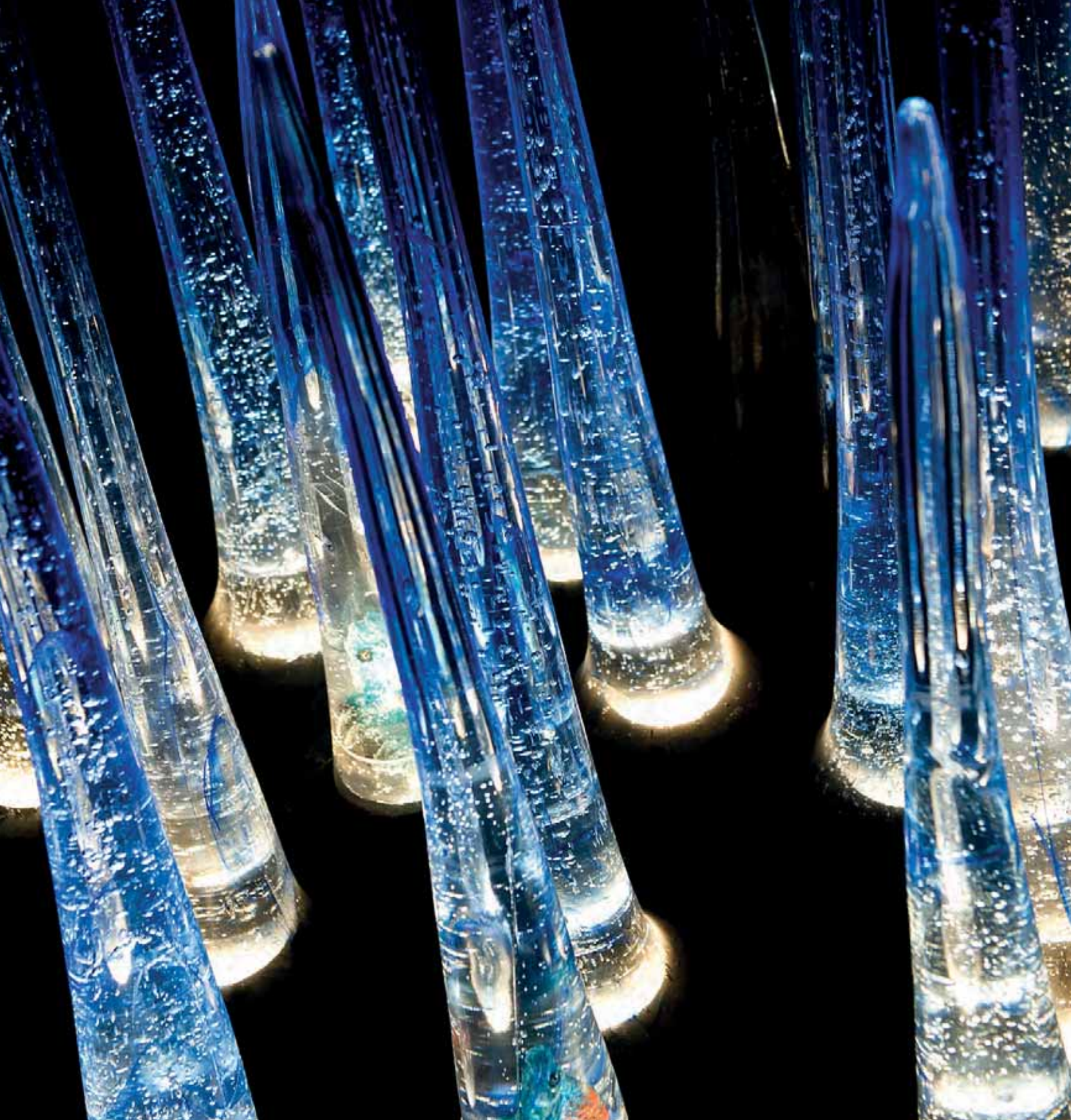
Smederna, arbetsklädda i vitt och svart, dras med i gäckande, förförisk dans av hyttans vita fru. Vem är hon, den sägenomspunna kvinnan, som i hyttans dunkel både frestar och skrämmer? Bär vita frun alltid varsel om olycka – eller finns hos henne också en vänlig lekfullhet, som spelar alla ett spratt? Kanske smederna vet...

Kjell Engman tolkar hyttans liv – och dess tid – i en värld av glaskonst. Här finns arbetarna som höll hytta och martinverk i gång. Här rinner vitglödande järn. Här samlas herrskapsfolket till fest. Musiken är konstnärens egen komposition. Kjell Engman medverkade i Avesta Art 2006.

Vita frun (The White Wife)

The blacksmiths, dressed in their working clothes in black and white, are brought together in a seductive dance by the white wife of the smelting house. Who is she, this mythical woman who in the gloom of the smelting house both attracts and repels? Is she an omen of accidents – or does she also come with friendly playfulness to plays practical jokes on everyone? Maybe the smithies know...

Kjell Engman portrays the life of the smelting house – and its times – in a world of crystal art. Here you can see the work-ers who kept the smelting house and the open-hearth works going. The iron runs white-hot here. The gentlefolk gather here for festivities. The music was written by the artist himself. Kjell Engman participated in Avesta Art 2006.

Sonja Nilsson, f. 1977

Korridoren

Med samma lockelse och obehag som ändlösa hotellkorridorer bjuder, välkomnar Sonja Nilssons konstverk. Långt bort skymtar besökaren spegelbilden av sin egen ryggtavla. Det är som att på avstånd följa sig själv. Vem är jag och vad styr mig, är frågor som konstnären vill väcka genom *Korridoren*, där besökaren blir en del av konstverket. Sonja Nilsson medverkade i Avesta Art 2006. Hon återkommer i år.

Korridoren (The Corridor)

Sonja Nilsson's work welcomes you with the same fascination and unease of endless hotel corridors. Far away you get a glimpse of the reflection of your own back. It is like following yourself at a distance. Who am I and what controls me are the questions the artist wants to put with *Korridoren*, where the visitor becomes a part of the work of art. Sonja Nilsson participated in Avesta Art 2006. She returns this year.

Tomas Nordberg, f. 1948

Ett stycke tid

Konstverket i sig ger blott en början – det fångar blicken och för konstnärens talan. Genomskinliga ytor låter blicken glida vidare, till något bortom själva verket. *Ett stycke tid* ger en förnimmelse av den förlösande elden vid järnframställningen i hyttan. Tomas Nordberg medverkade i Avesta Art 1995.

Ett stycke tid (A Piece of Time)

The work of art in itself does not make much of an impression – it catches the eye and relays the artist's message. Transparent surfaces allow the gaze to move on to something beyond the work of art itself. *Ett stycke tid* gives a sensation of the release the fire gives when making iron in the smelting works.

Tomas Nordberg participated in Avesta Art in 1995.

Arijana Kajfes, f. 1963

Masgud

Arijana Kajfes arbetar i gränslandet mellan konst och naturvetenskap, ofta fysik. Med sitt vänliga, vaksamma öga iakttar masguden besökaren som stiger in i masugnen. Ögat lånas från en annan besökare som i hemlighet betraktar skeendet. Arijana Kajfes medverkade i Avesta Art 2004.

Masgud (The Blast God)

Arijana Kajfes works at the interface between art and natural science, often physics. With its usual sharp eye, the god observes the visitor entering the blast furnace. The eye is borrowed from another visitor who is watching the event in secret. Arijana Kajfes participated in Avesta Art 2004.

Bo Ek, f. 1954

Arbetets målningar

I två stora målningar stiger avestakonstnären Bo Ek in till arbetarna vid masugn och martinverk, fångar deras anletsdrag vid tunga men också ansedda sysslor, förmedlar ugnarnas heta strålning och spelet mellan ljus och mörker. I en exteriör speglar han hyttan i verksamhet med livet på hyttbacken.

Work's paintings

In two major works of art, Avesta artist Bo Ek becomes one of the workers at the blast furnace and open-hearth works, captures their features in the heavy but distinguished tasks, conveys the hot radiation from the ovens and the interplay between light and dark. In an exterior he portrays life around the smelting house in its heyday.

Torbjörn Grass, f. 1953

En tid fylld av liv - Martinverksopera

I ett musikaliskt verk vid martinugnarna tolkar tonsättaren Torbjörn Grass arbetarnas liv, längtan och drömmar. Charlie Hellberg har gjort scenografen. Operan är skapad för Verket.

Torbjörn Grass har också medverkat i utformningen av *Opera Tactile* som låter fjädrar, rör och andra material från industrin bli instrument i en sal för musikaliskt skapande.

A Time Filled with Life – Open Hearth Opera

In a musical work by the open-hearth furnace, the composer Torbjörn Grass portrays the workers' lives, yearnings and dreams. The stage design is by Charlie Hellberg. The opera was written for the Works.

Torbjörn Grass has also participated in the design of *Opera Tactile* where springs, pipes and other materials from industry become instruments in a room for musical creation.

The Interactive Institute

Män som faller

Konstverk av Robert Brečević om fritt fallande maskulinitet, om integritet och bräcklighet, om närvaro...

Delay Mirror

Konstverk om självbild kontra avbild, om identitet och verklighetsuppfattning. Verket är konstnärligt skapat av Magnus Jonsson och Tobi Schneider, programmerat av Robert Brečević och Fredrik Petersson.

Män som faller (Men who are Falling)

A work of art by Robert Brečević about masculinity in freefall, about integrity and susceptibility, about presence...

Delay Mirror

A work of art about the picture we have of ourselves compared to that other people have of us, about identity and conception of reality. The work has been created by Magnus Jonsson and Tobi Schneider, and programmed by Robert Brečević and Fredrik Petersson.

Alla medverkande konstnärer sedan starten *All the artists who have participated since the start*

Avesta Art 1995

Lars Andersson, Sverige
Åsa Andersson, Sverige
Ingemar Aulin, Sverige
Channa Bankier, Sverige
Bengt Berglund, Sverige
Kristina Bergkvist Selder, Sverige
Helene Billgren, Sverige
Max Book, Sverige
Lena Cronqvist, Sverige
Erland Cullberg, Sverige
Jörgen Fogelquist, Sverige
Enno Hallek, Sverige
Jörg Jeschke, Sverige
Peter Johansson, Sverige
Olle Kåks, Sverige
Inga-Lill Lagergren, Sverige
Edna Martin, Sverige
Suzanne Nessim, Sverige
KG Nilson, Sverige
Tomas Nordberg, Sverige
Marja Sikström, Sverige
Maud Spangenberg, Sverige
John Stenborg, Sverige
Irène Vestman, Sverige
Eva Zettervall, Sverige
Charlotte Öberg, Sverige

Avesta Art 1997

Trine Folmoe, Norge
Meta Isæus Berlin, Sverige
Jonas Kjellgren, Sverige
Thomas Knarvik, Norge
Malin Lager, Sverige
Lisa Larson, Sverige
Björn Lövin, Sverige
Odd Nerdrum, Norge
Helmtrud Nyström, Sverige
Karl Axel Pehrson, Sverige
Jane Reumert, Danmark
Carl Fredrik Reuterswärd, Sverige

Lennart Rodhe, Sverige
Svante Rydberg, Sverige
Martin Wickström, Sverige

Avesta Art 1998

Johanna Aalto, Finland
Olga Bergmann, Island
Olle Bonniér, Sverige
Lars Englund, Sverige
Erik Frandsen, Danmark
Magnus Kjartansson, Island
Eva Koch, Danmark
Louisa Matthiasdottir, Island
Katarina Norling, Sverige
Bjørn Nørgaard, Danmark
Jyrki Poussu, Finland
Bjørn Ransve, Norge
Jenny Rydhagen, Norge
Bjørn-Sigurd Tufta, Norge
Rafael Wardi, Finland

Avesta Art 2000

Anna Anders, Tyskland
Frank Bauer, Tyskland
Jim Berggren, Sverige
Åsa Cederqvist, Sverige
Bea Emsbach, Tyskland
Paul Granjon, Wales
Margareta Hesse, Tyskland
Sture Johannesson, Sverige
Tia Johansson, Sverige
Anna Kindgren, Sverige
Sean O'Reilly, Wales
David Shepherd, Wales
Stig Sjölund, Sverige
Lars Wikström, Sverige
Sue Williams, Wales

Avesta Art 2002

Eugenia Balcells, Spanien
Kent Boholm, Sverige
Gloria Friedmann, Tyskland

Marcus Kiel, Tyskland
Tuula Lehtinen, Finland
Henrietta Lehtonen, Finland
Lisbeth Lind, Sverige
Gintaras Makarevicius, Litauen
Audrone Petrasiunaite, Litauen
Jaume Plensa, Spanien
Egle Rakauskaite, Litauen
Charles Sandison, Finland
H D Schrader, Tyskland
Paco Simón, Spanien
Jyrki Siukonen, Finland

Avesta Art 2004

Thomas Broomé, Sverige
Yrjö Edelmann, Sverige
Keathy Ericsson-Jourdan, Åland
Cecilia Falk, Sverige
Guy Frisk, Åland
Magdalena Hellström-Zimmermann, Tyskland
Ulrica Hydman-Vallien, Sverige
Arijana Kajfes, Sverige
Mikael Richter, Sverige
Tage Wilén, Åland

Avesta Art 2006

Modhir Ahmed, Sverige
Kjell Engman, Sverige
Torbjörn Grass, Sverige
Tina Gverović, Kroatien
Karin Gustavsson, Sverige
Åsa Jacobson, Sverige
Mats Lodén, Sverige
Ines Matijević, Kroatien
Ebba Matz, Sverige
Sonja Nilsson, Sverige
Ken Sato, Sverige
Johan Thurfjell, Sverige
Soile Yli-Mäyry, Finland

Avesta Art 2008

Antun Božicevic, Kroatien

Nicolas Cesbron, Frankrike
Thomas Dellacroix, Frankrike
Agnieszka Dellfina, Frankrike
Ana Husman, Kroatien
Michael Johansson, Sverige
Michael Kalish, USA
Alem Korkut, Bosnien Hercegovina
Kristina Lenard, Kroatien
Toni Meštrovic, Kroatien
Magnus Monfeldt, Sverige
Damir Ocko, Kroatien
Ivana Pegan Bace, Bosnien Hercegovina
Lala Rašćic, Bosnien Hercegovina
Britt-Marie Rydberg, Sverige
Birgitte Söndergaard, Sverige
Marko Tadic, Kroatien
Zlatan Vehabović, Bosnien Hercegovina
Silvio Vujicic, Kroatien

Avesta Art 2010

Nicolas Cesbron, Frankrike
Andreas Charalambous, Cypern
Panicos Chrysanthou, Cypern
Emin Çizenel, Cypern
Pola Hadjipapa McCammon, Cypern
Serap Kanay, Cypern
Anber Onar, Cypern
Karin Amnå-Lindberg, Sverige
Jan Cardell, Sverige
Brad Howe, USA
Anders Hultman, Sverige
Julie Leonardsson, Sverige
Marie Långghans, Jonsson, Sverige
Charlotta Östlund, Finland

Avesta Art 2011

Hanna Beling, Sverige
Nygårds Karin Bengtsson, Sverige
Nicolas Cesbron, Frankrike
Michael Ellburg, Sverige
Helena Blomqvist, Sverige
Eric Dyer, USA

Kaj Engström, Sverige
Pontus Ersbacken, Sverige
Gabriella Göransson, Norge
Henry Grahn Hermunen, Finland
Jörg Jeschke, Sverige
Sara Lundberg, Sverige
Anders Stimmer, Sverige
Stina Wirsén, Sverige
Ulrika Minami Wärmeling, Sverige

Avesta Art 2012

Vanna Bowles, Sverige
Giacomo Costa, Italien
Mikael Ericsson, Sverige
Johnny Boy Eriksson, Sverige
Pontus Ersbacken, Sverige
Henry Grahn Hermunen, Finland
Andreas Johansson, Sverige
Lena Johansson, Sverige
Matti Kalkamo, Finland
Achilleas Kentonis, Cypern
Johannes Nyholm, Sverige
Maria Papacharalambous, Cypern
Cassandra Rhodin, Sverige
Topi Ruotsalainen, Finland
Inger Sandberg, Sverige
Lasse Sandberg, Sverige
Guangjuan Zhang, Sverige

Avesta Art 2013

Gunilla Bergström, Sverige
Mikael Ericsson, Sverige
Carolina Falkholt, Sverige
Lucy Glendinning, England
Lina Jaros, Sverige
Joakim Johansson, Sverige
Matti Kalkamo, Finland
Ingalena Klenell, Sverige
Alessandro Lupi, Italien
Maria Nordin, Sverige
Aleksandra Stratimirovic, Sverige
Lee Yongbaek, Sydkorea

Guangjuan Zhang, Sverige

Avesta Art 2014

Rashad Alakbarov, Azerbajdzjan
Cecilia Cronelid, Sydafrika
Tom Hunter, England
Alessandro Lupi, Italien
Jarmo Mäkilä, Finland
Jens Peterson-Berger, Sverige
Veronika Psotková, Tjeckien
Aleksandra Stratimirovic, Belgrad
Sissi Westerberg, Stockholm
Hanna Vihriälä, Finland
Olov Ylinenpää, Sverige

Verkförteckning *List of Art*

Anna Anders

f/b 1959

Shower

Videoverk

Video

Micael Dahlen

f/b 1973

#iammonalisa

Interaktivt digitalt verk

Interactive digital work

Powerplant 101

Interaktivt digitalt verk

Interactive digital work

The Person Before Me

Skulptur av konstnärens dna, vax

Sculpture of the artist's DNA, wax

IC-98

(Patrik Söderlund, Visa Suonpää) f/b 1974, 1968

Abendland:

II: The Place That Was Promised

III: The Edge That Was Set

Videoinstallation 16'00", loop, stereo sound

written, drawn, directed and produced by IC-98

animation: Markus Lepistö

music: Max Savikangas

double bass: Juho Martikainen

music recording: Pekka Mikael Laine

Meta Isæus-Berlin

f/b 1963

Smygkuvning

Suppressing

Installation i blandteknik. Måleri, olja på duk

Installation of mixed media. Painting, oil on canvas

Courtesy Galleri Andersson / Sandström.

Sedimenterade minnen/ Vulkanisk energi, förseglade

Sedimentary memory/Volcanic energy, sealed

Platsspecifik installation i blandteknik. Måleri, olja på duk

Site-specific installation in mixed media. Painting, oil on canvas

Courtesy Galleri Andersson / Sandström.

i skogen ibland

(Jens Peterson-Berger, Olov Ylinenpää) f/b 1982, 1983

Glänta

Glade

Installation med interaktivt ljudverk, mixed media

Installation with interactive sound composition, mixed media

Ljusdesign: Cecilia Cronelid, Jens Peterson-Berger, Olov Ylinenpää

Håkan Lidbo

f/b 1965

Whitewater

Ljudverk som mäter älvens flöde i realtid,

gyrosensorer, rörlig grafik

Acoustic work that measures the flow of the river,

gyro sensors, moving graphic

Verket har skapats i samarbete med kreativ programmerare Per-Olov Jernberg

The work is a collaboration with the creative programmer Per-Olov Jernberg

Big Beat

Interaktiv trummaskin

Interactive drum machine

Verket har skapats i samarbete med kreativ programmerare Magnus Frenning

The work is a collaboration with the creative programmer Magnus Frenning

Hanne Mago Wiklund

f/b 1981

Där lade jag alla mina minnen.

Det är bara skal, transformerade

till något annat

That's where I laid all my memories.

It's just shells, transformed

to something else

Stengods, porslinslera, oxider

Stoneware, china clay, oxides

Victor Marx

f/b 1983

Trädet

The Tree

Trä, akrylplast

Wood, acrylic

Produktion: Victor Marx och Mikael Tofvesson

Claire Morgan

f/b 1980

Foto sid 4 / photo page 4

The Air that We Breathe

Torn coloured polythene, swallow (taxidermy), nylon, lead, acrylic

Courtesy Galerie Karsten Greve Köln, Paris, St Moritz.

Interference III

Torn polythene, carrion crow (taxidermy), nylon, lead, acrylic

Courtesy Galerie Karsten Greve Köln, Paris, St Moritz.

Ophelia (Wake)

Taxidermy duck, torn green polythene, lead weights, nylon, acrylic

Courtesy Galerie Karsten Greve Köln, Paris, St Moritz.

Sonja Nilsson

f/b 1977

See me, be Her

Videoverk, loop 3 min

Video, loop 3 min

Lovisa Ringborg

f/b 1979

Foto sid 59 / photo page 59

The Octopus Oracle

C-print

The Mirage

C-print

Mud

C-print

Jellyfish Waters

C-print

The Island

C-print

Mud Dogs

C-print

Echo

C-print

The Unfolding

C-print

Blue Monkey Boy

Blandteknik, vax, hår

Mixed media, wax, hair

Courtesy the Artist and Cecilia Hillström Gallery

Bea Szenfeld

f/b 1972

Foto sid 4 / photo page 5

Tvillingplagg

Twin clothes

Papper, handklippta trekanter

Paper, hand-cut triangles

Pärktopp

Pearl crest

Papper, handklippt och bigat papper

Paper, hand-cut and folded into 3D shapes

Papperspäls

Paper fur coat

Papper, handklippta cirklar som monterats på snören

Paper, hand-cut circles mounted on strings

Blomkragen

Flower collar

Papper, handklippta blommor

Paper hand-cut flowers

Foto: Joel Rhodin.

Stylist: Christopher Insulander

Jan Stenmark

f/b 1949

60 originalverk

60 original works

Collage, illustration

Hanna Vihriälä

f/b 1974

More Boys Are Born After The War

Skulpturer i aluminium

Sculptures in aluminium

Kristoffer Zetterstrand

f/b 1973

Foto sid 4 / photo page 4

Thawing

(Diptych) Oil and vinyl on canvas

Intelligent design

Oil, vinyl and tempera on canvas

Winter Ruins

Oil on canvas

Change of set

Oil on canvas

Uncanny Valley

Oil on canvas

AVESTA ART 2015 ARRANGERAS AV AVESTA KOMMUN ORGANISED BY THE TOWN OF AVESTA

TACK TILL SAMVERKANDE / THANKS TO

Konstnär Tomas Nordberg
Konstkonsulent Jordi Arkö, Länskonst Dalarna, Landstinget Dalarna
Cecilia Hillström Gallery, Stockholm
Fortum
Galleri Andersson/Sandström, Stockholm
Galerie Karsten Greve Cologne, Paris, St Moritz
Galleri Stefan Larsson, Uppsala
Stene Projects, Stockholm

EKONOMISKA BIDRAG / FINANCIAL SUPPORT

Landstinget Dalarna, Kultur- och bildningsnämnden
Statens Kulturråd
Innovativ Kultur
Arbetsförmedlingen Avesta

SPONSORER / SPONSORS

Avesta Smide
Avesta Tidning
Dala Demokraten
Karl Hedin
Per Kvadrat
Best Western Star Hotel
Sundh Fastigheter
Gunilla Berglund, skogsägare

LEDNINGSGRUPP / EXECUTIVE GROUP

Ing-Marie Pettersson-Jensen, Kenneth Linder, Caroline Gustafsson,
Lars Åke Everbrand, Karin Perers

KONSTNÄRSURVAL / SELECTION OF ARTISTS

Caroline Gustafsson, Kenneth Linder, Lars Åke Everbrand, Karin Perers

KONSTHÄNGNING / ART DISPLAY

Caroline Gustafsson, Carl Erik Dahlberg, Hans Nilsson,
Gudmundur Bragason

LJUSSÄTTNING / LIGHTING

Adam Ander Nedzewicz, TWOLight

INFORMATION

www.verket.se

e-post / mail verket@avesta.se

telefon / phone 0226 64 51 62 / +46 226 64 51 62

ARBETSGRUPP / TEAM

Lena Jonsson, Anders Hägglund, Lina Josefsson, Sussie Carlzon, Lars
Fransson, Monica Rabb, Michelle Lindström, Anna Dahlberg, Ann
Björklund, Solweig Palm, Kerstin Bohlin, Eva Haglund, Johan Hagman,
Cecilia Heido, Patricia Heido och Sara Persson.

KATALOGOMSLAG / CATALOGUE COVER

Detalj av Bea Szenfelds verk *Blomkragen*
Blomkragen (Flower collar) by Bea Szenfeld, detail

FOTO / PHOTO

Therése Asplund, Ateljé Linslusen

ILLUSTRATION

Jan-Erik Pettersson

TEXT

Karin Perers

ÖVERSÄTTNING / TRANSLATION

Richard Emery, Fair Copy

GRAFISK FORM / LAYOUT

Katarina Hultqvist, STUART, www.stuart.pro

TRYCK / PRINTED BY

STUART Print, Avesta

ISBN

978-91-980437-3-0

© Kultur Avesta, Avesta kommun

VERKET

KULTURRÅDET

GALERIE KARSTEN GREVE

KULTUR OCH BILDNING

Cecilia
Hillström
Gallery:

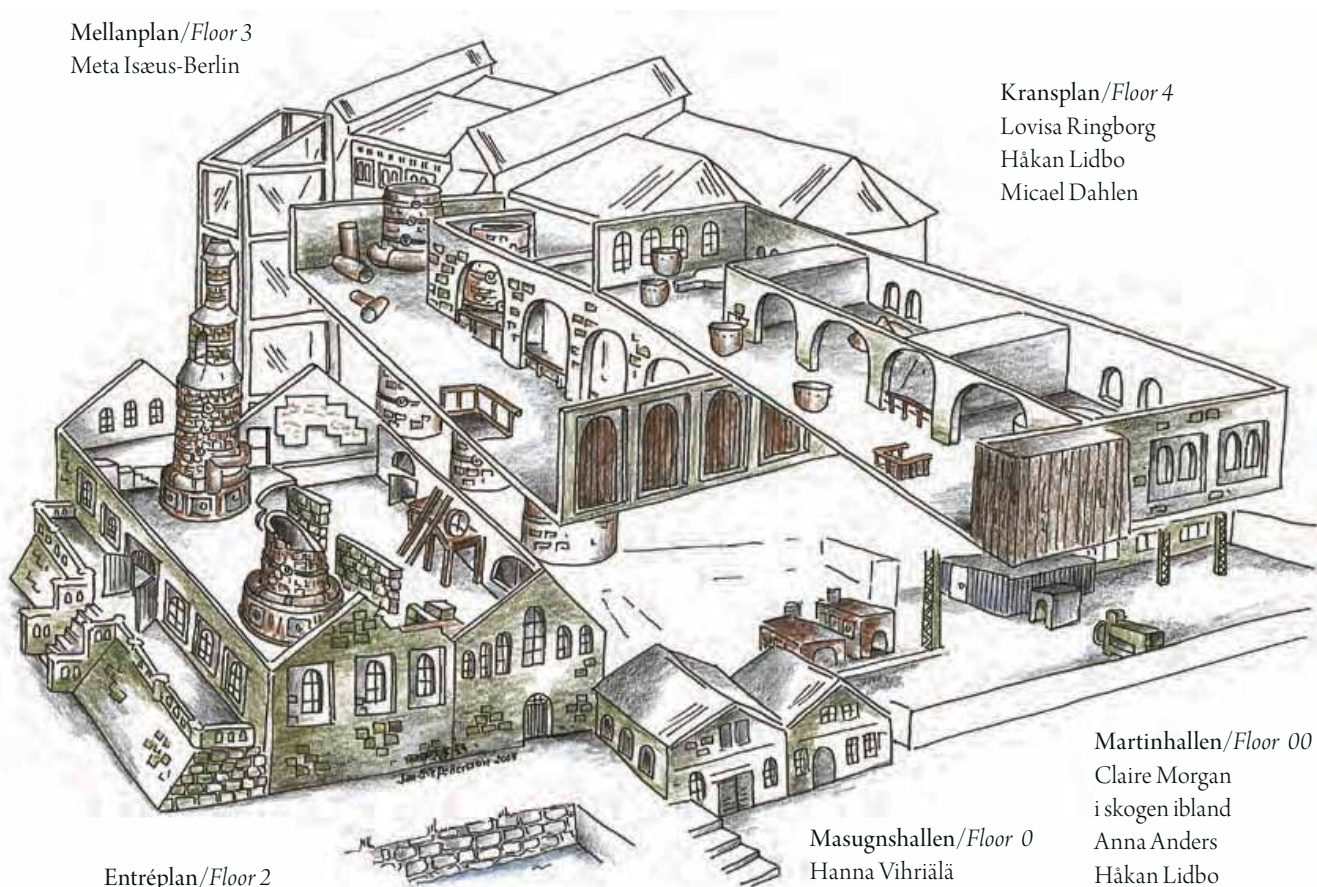
INNOVATIV
KULTUR

GALLERI
ANDERSSON/SANDSTRÖM
STOCKHOLM/UMEA

Avesta Art 2015

Mellanplan/*Floor 3*
Meta Isæus-Berlin

Kransplan/*Floor 4*
Lovisa Ringborg
Håkan Lidbo
Micael Dahlen

Entréplan/*Floor 2*
Bea Szenfeld
Jan Stenmark
Meta Isæus-Berlin

Markplan/*Floor 1*
Kristoffer Zetterstrand
Hanne Mago Wiklund
Jan Stenmark
Järnfjädrars Rike

Masugnshallen/*Floor 0*
Hanna Vihriälä
Lovisa Ringborg
Micael Dahlen
Sonja Nilsson

Martinhallen/*Floor 00*
Claire Morgan
i skogen ibland
Anna Anders
Håkan Lidbo
Victor Marx
IC-98

